

Volmaakte Wasdom.

door Mevrouw Kommandant de Groot.

„En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de mensen.” (Lukas 2 : 52.)

DIT wordt ons gezegd van het twaalfjarige Jezus-kind, dat na het betekenisvolle gesprek met de schriftgeleerden in den Tempel weer in het stille stadje Nazareth was teruggekeerd. Wij kunnen tusschen de regels door lezen, dat deze daad van gehoorzaamheid aan Zijn ouders Hem niet gemakkelijk viel. In de eentonige alledaagsheid van zijn beroep droeg Hij een vurig verlangen in Zich om, een verlangen, waarover Hij het beter vond te zwijgen, want reeds vóór dien, toen Zijne verontruste ouders Hem na lang zoeken in den Tempel ontdekten, gevoelde Hij hoe ze Hem innerlijk niet meer begrepen en voelde Hij zich eenzaam temidden der Zijnen.

Niet begrepen te worden is veelal zwaar te dragen. Wij vinden echter bij den jongeling Jezus — Hij had nu de kinderjaren achter Zich — niet dat zelfbeklag dat dikwijls van zulke „niet-begrepenen” gehoord wordt en hetwelk in den grond der zaak slechts een verrijnde soort zelfzucht is. Neen, daar was geen gewild tentoonstellen van een innerlijk martelaarschap. Niet begrepen te worden is overigens geen ongeluk, integendeel de eenzaamheid geeft ons de gelegenheid om geestelijk te groeien. Groote zielen moeten hun eenzame tijden hebben, zij kunnen zonder hen niet verder komen.

Menschelijk gesproken had men kunnen zeggen: hoe jammer dat het vlijtige, leergierige kind Jezus niet in Jeruzalem mocht blijven, niet een der studenten mocht zijn aan de universiteit aldaar. Hoe waren dáár Zijn gedachten, hoe was Hij met Zijn geheele wezen en willen de zaak Gods toegedaan. Maar de hoogere Wil des Vaders zag in het eenvoudige Nazareth een gunstiger omgeving om den groei van den wordenden Messias te bevorderen. Waar God iets groots aan het verrichten is, heeft Hij onze menselijke wijsheid niet nodig. Er was iets van veel meer belang dan het-van-buiten-leeren der honderden en honderden Farizeesche voorschriften en wetten. Dogma's kunnen onder bepaalde omstandigheden vastheid en richting geven; wie echter groeien wil moet dit van binnen uit doen. Een mensch met een gezonde ruggegraat behoeft geen steun van buiten. Een innige samenleving met den Vader terwijl de dagelijksche arbeid werd verricht, was alzoo de beste voorbereiding voor de groote opdracht die Hem wachtte.

Wasdom in den vollen zin des woords lag in Gods plan en daarover vertellen ons ook de enkele woorden „Jezus nam toe.” De betekenis van deze drie woorden strekt zich uit over de geheele tijdsruimte van het twaalfde tot het dertigste levensjaar. Hij nam toe, Hij groeide, Hij ontwikkelde Zich . . . en dit in vier verschillende richtingen: Hij nam toe in wijsheid (intellectueel, verstandelijk); in grootte (lichamelijk); in genade bij God (geestelijk); en bij de menschen (maatschappelijk).

JEZUS NAM TOE

. . . en daarmee komen wij tot de onveranderlijke wet van den groei. Waar leven is, is ook een drijfkracht tot verdere ontplooiing.

Laat ons even eenige korte gedachten aan den lichamelijken groei wijden. Daarvoor zorgt de gesteldheid van ons lichaam, wij voortdurend voedingsstoffen in nieuwe cellen omgezet worden. Nog goed herinneren wij ons de kinderjaren. Hoe trotsch waren wij niet, wanneer

aan den deurpost weer een paar centimeters van onze lengte aangeteekend waren. Daarop waren wij trotscher dan op de toename van ons gewicht, die een zorgzame moeder meer interesseerde. Een gezond lichaam is de hoofdvoorwaarde voor verdere ontwikkeling van den mensch.

Wij namen echter ook toe in kracht, in kwaamheid en weerstandsvermogen. Een jongen met een gezond lichaam is met de noodige voorbehoudsmiddelen gewapend tegen eventuele ziekte-aanvallen.

Jezus nam toe in wijsheid.

Hiermede raken wij aan de werking van Zijn geest, Zijn denkkraft, Zijn intellectuele vor-

groeide Hij met kracht. Dit toenemen was met het oog nauwelijks merkbaar. Het was een innerlijk ontwikkelen, dat men vergelijken kan met het dieper in den bodem dringen der wortels van een boom. Ofschoon de wortels onzichtbaar zijn, vormen ze toch het hoofddeel van de plant. Zijn leven was geworteld in God en zoo nam Hij dag aan toe in Zijn genade. Daardoor was het ook, dat Hij op een ander gebied eveneens vooruitgang maakte.

Hij nam toe in genade bij de menschen.

Er waren in de eerste eeuwen na Christus, heiligen die zich volkomen van de wereld afzonderden en elke aanraking met de menschen

Jezus met de Schriftgeleerden in den Tempel.

ming, die gelukkig niet slechts uit boeken te bekomen is. De geest is zoo hongerig en dorstig naar weten, ervaring, kennis. Leergierigheid bij jonge menschen is iets moois. Die wonderbare bekwaamheid tot denken, overleggen, besluiten enz. zijn zoo groote gaven van God, dat zij op de beste manier gebruikt moeten worden, en het resultaat van die gedachten openbaart zich in wijsheid, niet kennis of geleerdheid, doch wijsheid.

Jezus nam toe in wijsheid.

Hij stelde Zich open en nam tot Zich wat Hij kon, verwerkte het, en maakte het tot een deel van Zichzelf. Door Zijn opmerkingsgave kregen gewone dingen een diepe betekenis. Hij sloeg Zijn moeder gade bij het broodbakken, daar ontdekte Hij de werking van het zuurdeeg. Buiten gaf Hij acht op de vogelen en de dieren des velds, niets ontging Hem van wat Zijn Hemelsche vader op Zijn levensweg had geplaatst, Zijn wijsheid kwam meer voort uit Zijn innerlijk, uit wat de natuur Hem leerde, uit het volle en rijke leven dan uit schoolboeken. Hij nam toe in wijsheid. Dat woord wijsheid sluit in zich een wijs oordeel en zekerheid in handelen.

Dan nam Hij ook toe in genade bij God.

En daarbij komen wij aan het belangrijkste, Zijn ziel. Die geestelijke wasdom kon niet achterblijven. De gemeenschap met Zijn Vader was dermate innig en zonder onderbreking, dat voortdurend Goddelijk licht in hem brandde. Zijn ziel was open om de genade te ontvangen. Zoo

Het christendom is of alles of niets, den geheelen mensch wil het doordringen. Ge moet niet slechts muzikaal, doch zelf een volkomen harmonie zijn en iedere handeling daartoe een bepaald accoord. Ontneem het christendom zijn werken en handelen en het bestaat niet.”

En blikken wij nu eens in onszelf, wellicht moeten wij dan eerlijk erkennen, dat onze groei tot stilstand is gekomen en moeten wij misschien onszelf afvragen: „Wijd ik aan mijn ziel die onsterfelijk is, evenveel aandacht, evenveel zorg en geef ik haar evenveel voedsel als aan mijn lichaam, dat sterfelijk is? Het is waar, lichamelijk is alles goed, ook is zeker mijn uiterlijk, mijn kleding, mijn geheele optreden altijd correct, ja het zou zelfs niet beter kunnen zijn. Voor intellectuele ontwikkeling is goed gezorgd, maar hoe staat het met de ziel?”

Aan Gajus schrijft Johannes in betrekking tot zijn welzijn:

„Geliefde! vóór alle dingen wensch ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk twee ziel welvaart”. 3 Joh. 2.

Dat zich geheel welbevinden, dat het resultaat van volkomen groei en leven is, vinden wij ook uitgedrukt in de woorden van Paulus aan de Thessalonicensen: „En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheele oprechte geest, en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus”. 1 Thess. 5 : 23.

Het ware leven van Christus werkt door en door. Daarom gebruikt men niet gaarne het woord godsdienst daarvoor, waaraan ieder mensch een andere betekenis hecht. Het is veel meer een volkomen beheerschen van ons geheele wezen. Godsdienst uit zich in zekere oefeningen op bepaalde tijden en in min of meer beperkte vormen. Het ware leven in Christus, het groeien van den inwendigen mensch is altijd aanwezig en openbaart zich in onze geheele persoonlijkheid. Het is geen beginnen en eindigen met godsdienstige ceremoniën, maar leven, voortdurend en overvloedig, voor iederen dag en niet alleen op Zondag.

Wanneer een of ander deel van ons wezen in groei achterblijft, wreekt dit zich altijd. Ook door niet-gebruiken verliezen wij mogelijkheden.

In zekere godsdienstige kringen heerschte vroeger de meening, dat hoe heiliger een mensch was, des te minder zorg hij aan zijn lichaam behoefde te besteden. Zulke verdwaasde en ook nog op hun verwaarloozing hoogmoedige christenen doen God geen eer aan.

En gedachtig aan de vorming van den geest, denken wij aan dat wat de Heiland eens tot Zijn discipelen zeide: „De kinderen dezer wereld zijn voorzichtiger dan de kinderen des lichts”. Lukas 16 : 8. Zij zijn het zelfs in de ongerechtigheid. Waarom zouden wij niet des te meer met echt denkende geest alles doen op grond van gerechtigheid om het woord Gods tot waarheid te brengen: „Zijt dan voorzichtig gelijk de slangen, en oprecht gelijk de duiven”. Matt. 10 : 16. Die beide dingen gecombineerd geven ons het begrip van wijsheid, waarover de apostel Jakobus schrijft: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere . . . en zij zal hem gegeven worden”. Jak. 1 : 5.

MORGENSTOND.

DOOR COMMANDER EVA BOOTH.

„Want wij zien nu door eenen spiegel in eene duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht.”

Zou iemand de bewering kunnen tegenspreken, dat er meer droefheid dan vreugde in de wereld is?

Als we in onze steden komen, kunnen we in de drukke straten de vele bezorgde, vermoeide en wanhopige gezichten gadeslaan, wanneer we de te warme en volle winkels binnengaan, worden we getroffen door de gebogen schouders en vermoeide houding; wij zien de haastende menigte in het gelaat en kunnen daarop de uitdrukkingen van verborgen teleurstellingen en verslagen illusies bespeuren; als we een oogenblik stilstaan op den levensweg, worden we door kreten van wanhoop achtervolgd. De voetstappen der mannen slepen, alsof zij door een verborgen last worden belemmerd, de vrouwenstemmen breken door een stillen snik. Zelfs het lachen der kinderen is grillig en onderbroken door luimen. Er zijn meer moerassen dan vlakten, meer dampen en zeeën dan hoogvlakten en veilige plaatsen.

Maar niettegenstaande dat alles zijn er oogenblikken, dat glanzende stralen door de voortdrijvende wolken heenschieten, de duisternis beneden vertellend van het schitterend licht daarboven. Zoo worden er korte visioenen aan onze arme harten gegeven en hooren wij somtijds de liefelijke tonen van Betlehems koren, die duidelijk tot ons spreken van een heerlijk hiernamaals.

Misschien is het de vlucht van het babyvogeltje, dat den sluier, die tusschen deze en de volgende wereld hangt, een oogenblik van elkander scheurt. Het was ofge een engel zaagt neerkomen om den reinen geest te ontmoeten. O, hoe was de Hemel nabij op dat oogenblik, hoe werkelijk de Eeuwigheid! Hoe zichtbaar de dingen, die ge nooit tevoren had kunnen zien; twijfel, vrees en vragen verdwenen in de stralen van de verre glorie en ge ziedet:

O little precious wanderer!
We know that your baby-feet
Have passed the mystic boundaries
Where the earthly and Heavenly meet;

Forgotten our goodbye kisses,
Forgotten our passionate tears,
In the beauty and light and glory
That meet you beyond the stars.

(vertaling) O, kleine dierbare zwerver
Wij weten dat uw baby voetjes
De geheimzinnige grenzen hebben
overschreden
Waar aarde en Hemel elkaar ontmoeten
Vergeeten zijn onze vaarwelgroeten
En onze hartstochtelijke tranen
In de schoonheid en het licht en de glorie
Die u boven de sterren ontmoeten.

Een grijze dokter zeide enkele dagen geleden tot mij: „Ik zou de onsterfelijkheid der ziel nooit meer kunnen betwijfelen na mijn dertigjarige praktijk.” „Waarom, dokter?” vroeg ik. „Ik heb zoovele kinderen zien sterven — kinderen, wier kleine, door pijn vertrokken gezichtjes oplichtten met een glans zoo wonderbaar, dat er geen twijfel kon zijn aan de overplanting van deze kleine knoppen uit de donkere wereld naar een tuin van eeuwige schoonheid en bloei.” Er stonden tranen in de oogen van den sterken man, toen hij vervolgde: „een geloof tentoonspreidend, dat velen van ons oude christenen zou beschamen.”

Maar als we voor een oogenblik deze bijzondere Hemellichten, die zoo nu en dan hun stralen over een ieders leven hebben uitgestort, ter zijde stellen, dan leeren we toch uit Paulus' verklaring:

Ten eerste

Dat er geen ziel in algeheele duisternis wordt gelaten — hoewel „door eenen spiegel in eene duistere rede” — toch zien we! Overvloedige genade brengt als het ware een lamp in ons geweten, die schijnt op den weg van ieder mensch.

Geen menschelijk schip heeft de stormen des tijds kunnen doorstaan zonder roer, — hoewel onze spiegel vuil en beslagen moge zijn, we kunnen toch zien en goed genoeg zien om een rechte en overwinnende baan te onderscheiden.

Duizenden struikelingen konden voorkomen, duizenden zwerftochten vermeden, duizenden gebroken barten het menschedom bespaard blijven, als men, in plaats van te trachten de verborgen mysteries te begrijpen, die ons echter pas bij het aanbreeken van den dageraad van den eeuwigen morgen duidelijk zullen worden,

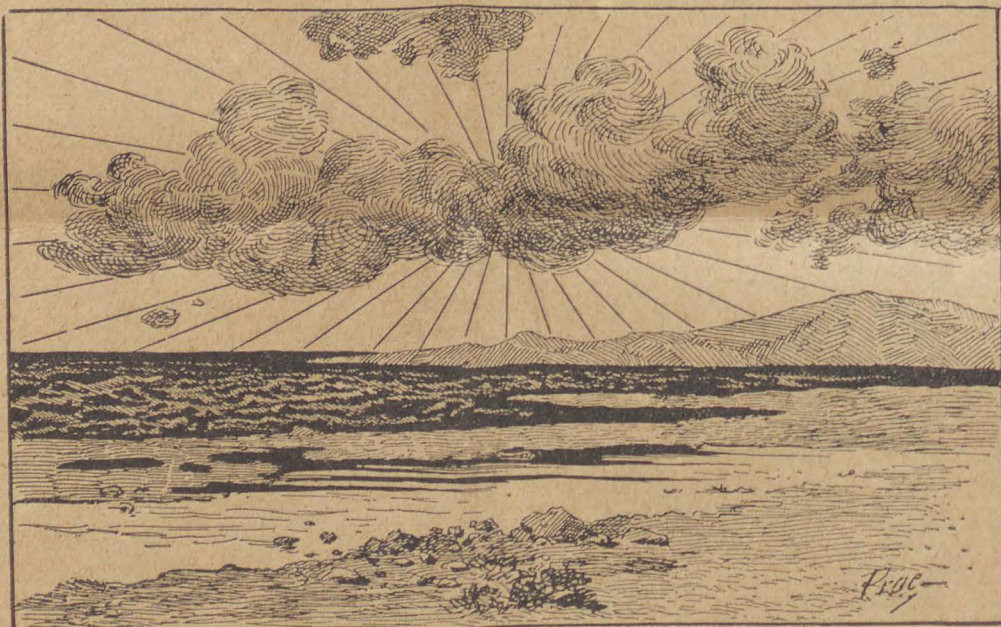
zouden trachten getrouwelijk die wetenschap uit te leven, waar zij verantwoordelijk voor zijn; in plaats van zich in te spannen de stemmen op te vangen, die ons eenmaal van de Paalenpoorten zullen toeroepen, de stem van het geweten zouden trachten te beluisteren en gehoorzamen; als zij, in plaats van naar den Hemel te turen, zooals de discipelen na Jezus' hemelvaart deden, hun oogen zouden vestigen op het Jeruzalem van den hedendaagschen plicht.

De menschen hebben voldoende licht om den weg naar den Hemel te vinden, als zij het maar willen gebruiken!

Ten tweede:

Ik leer van die „duistere rede”, dat het helderste en beste van deze wereld nog maar onduidelijk en onvolmaakt is en dat wij ons gevaarlijk vergissen en onszelf een droevige teleurstelling bezorgen, als wij verwachten nu te kunnen zien en weten, wat slechts aan ons geopenbaard mag worden in het hiernamaals. Juist op dit punt komt de stroom, die duizenden van hun geestelijk ankerplaats heeft weggedreven. Soms heeft het geloof „schipbreuk” geleden op dezelfde klippen, waar het de „reddingsboot” had moeten zijn.

Geef niet op en laat niet los het geloof der heiligen, de liefde der engelen, de hoop der rechtvaardigen, omdat ge de reden niet kunt vinden waarom smart uw deel moet zijn, waarom der kinderen Herder juist vier schaapjes van uw eigen kinderkamer tot Zich nam en niet een van uw buurman. Herinner U zich, dat

Morgenstond.

ge nu nog op reis zijt. Uw levensdag moge lang en triestig zijn, onze Hemelsche Vader toch, heeft de uitlegging van alles voor u gereed op den dag dat ge de Hemelsche stad zult bereiken. Dan onder het gezang der Hemelsche liederen, zult ge alles kunnen verstaan en begrijpen en zult ge zeggen: „Mijn geliefde, nu begrijp ik, dat het het beste was, dat ge niet op aarde bleef.”

Ge zult in het hiernamaals verstaan waar de Heer u heeft heengeleid, ge zult Zijn handelingen kunnen naspeuren, als ge bij de Hemelsche fonteynen waar Zijn liefde u verkwikt, Hem van aangezicht tot aangezicht zult aanschouwen.

Ten derde:

Ik leer uit dezen tekst, dat wij slechts een zeer vage en onvolledige gedachte hebben van de uiteindelijke gevolgen en uitkomsten van iedere poging, gedaan in het belang van het Koninkrijk Gods.

Wij denken dikwijls, dat er goede grond wordt gegeven om het ongelooft te versterken of den spot van den ongeloovige op te wekken door onze onbeantwoorde gebeden; welke wapenen zijn dit in de handen der ongeloovigen!

Hoe dikwijls worden we zelf niet bitter ontmoedigd over al het brood, dat op de wateren gestrooid wordt en het lange vergeefsche wachten op den terugkeer!

Lijkt het niet, of degenen die arbeiden voor de dingen die vergaan, vooruit komen, of de goddeloozen rijk worden, de zelfzuchtigen alle smarten ontkomen, winst ontvangen en behouden, terwijl velen, die des werelds schatten versmadende zichzelf geheel hebben gewijd om de smarten en zuchten van het menschedom te verlichten, toch geen vruchten der dankbaar-

heid hebben geoogst en in sommige gevallen hun levens hebben moeten verliezen?

Deze vreemde, schijnbare verwaarloozing van Gods zijde is echter slechts aan de oppervlakte, alleen omdat wij nog niet goed kunnen zien en slechts turen door „eenen spiegel in eene duistere rede”.

Ten vierde:

Ons gezichtsvermogen is ook verduisterd waar het onze verzoeken betreft. Van alle ruwe plaatsen zijn de dichte, bijna ondoordringbare wouden der verzoeking wel de plaatsen waar we het meest naar licht verlangen.

Waarom moest het voor Abraham betekenen: of een terugnemen van al zijn beloften en toewijding aan God, of de offering van Izak? Waarom moest het of zonde, of de leeuwenkuil voor Daniël betekenen? Waarom het geweld aandoen van het geweten en het aanbidden van valsche goden, of de zevenmaal verhitte oven voor Sadrach, Mesach en Abed-Nego? Waarom zou er van dien jongen man gevraagd worden om, of zijn overtuiging van wat goed en recht is te verwerpen, of die betrekking neer te leggen, terwijl zijn oude, eenzame moeder van hem afhankelijk is? O, die roodgloeiende verzoeken! Hoe verbijsterend zijn hun bedoelingen! Hoe ingewikkeld door den mantel der geheimzinnigheid waarmede zij omhuld zijn! Wij kunnen slechts wachten tot het oogenblik, dat de verblindende schaduwen van 's werelds mysteries zullen vlieden voor den schitterenden overweldigenden glans van eeuwige openbaring.

hoop der rechtvaardigen, de verwezenlijking van de heerlijkste droomen der heiligen. Van aangezicht tot aangezicht met Jezus. De poorten van den strijd achter ons gesloten, de grens overschreden, de sluier gescheurd, de morgen aangebroken.

Het licht wordt helderder en rijker, als op de vleugelen der openbaring beklim ik de hoogten voor mij en ziende door het verblindend licht, dat alleen het oog der onsterfelijkheid kan aanschouwen, ontwaar ik de groote menigte waarvan Johannes zegt, dat ze niet te tellen is. Alle oogen zijn gericht op de glinsterende letters, die de bedoeling, de betekenis van al 's levens mysteries neerschrijven.

Nu zien deze weezen, waarom Vader en Moeder beiden weggenomen werden, hen geheel alleen overlatende in de koudé wereld. Nu glimlachen en zingen ze en zeggen, dat alles zoo het beste was. Hoe blijde is die moeder nu, dat de kinderen eerst gingen. Hun kleine voeten zouden teveel op 's levens doornige paden bezeerd zijn geworden. De vrouw ziet het waarom van haar langen weduwenstaat nu zoo duidelijk als het schijnen van de gouden Poort. De heiligen van het ziekenhuis danken God voor al het lijden, de kruisdragers danken Hem voor vervolging, Paulus voor de geeselingen, Ridley voor de vlammen en Catherine van Sienna voor de gevangenis. Zij allen zeggen nu dat het het beste was. Het lijden is de eenige ladder, die hoog genoeg is om ons van de laagten der aarde naar de tronen des Hemels te voeren.

Dan hoor ik een machtig geluid, als het ruischen van vele wateren, als van de talloze menigte van alle naties, volken en talen. Tien-duizend moeders verheffen haar stemmen en roepen uit: „Gezegd zij onze God Die op den troon zit.” Hij spreidde Zijne vleugelen over onze kinderkamer en zegende onze kinderen, anderen roepen: „Wijsheid”, Hij verlichtte mijn onwetendheid en leerde mij door Zijn waarheid, anderen: „Dankbaarheid”, Hij delgde mijne overtredingen uit als een wolk en bedekte mijne zonden, anderen: „Eer”, Hij verloorde mij van de schande der uitgeworpenen en herstelde mijne naam. Anderen: „Kracht”, Hij gaf mij de overwinning over iederen vijand. Anderen: „Macht”, Hij raakte mijne zwakheid aan en veranderde het in grootheid.

Dan worden de harpen bespeeld en de sraphims zingen en de Engelen geven de tonen aan, terwijl de kinderen allen in hun handen klappen, Ongeëvenaard gezicht, onvergelyklijke toon, onuitwischaar licht, als het Hemelsch orkest met de talloze menigte instemt en meejubelt met het koor van het Hallelujah gezang, zingende: „Zegen en glorie en wijsheid en dankbaarheid en kracht en macht zij onzen God voor eeuwig en altoos. Amen”.

O, dat is de tijd van „aangezicht tot aangezicht”. Niemand kan de glorie ervan beschrijven. Het is de kroning, het is Jezus, Golgotha's Lam, de Heer der Opstanding, de Verlosser van zondaars.

Als ieder oog wordt gevestigd op de doorboorde handen, en het gewonde hoofd van den overwinnenden Heer, jubelen de verlostten uit:

„Waardig is het Lam, dat op Golgotha werd geslacht.”

Allen wuiven de palmen der vreugde, want de Bruid komt, de Bruid, welke is de kerk van God, gekleed in de glorie der verlossing, terwijl alle hoofden, die in den strijd des rechtvaardigen moede werden, met kronen zijn gekroond, harten getrouw aan hun roeping, gekroond, levens die Zijn beeld afstraalden, gekroond, in Zijn bloed gewassen zielen, gekroond. Alle volken nemen deel aan dat feestmaal, van alle einden der aarde. Zij zijn door de wateren gegaan, zij hebben in het vuur gestaan, zij hebben met wilde beesten gevochten, in gevangenis hebben zij geleefd en zijn daar gestorven.

Daar is Stefanus, die gesteenigd werd. Daar is Paulus, die geslagen en onthoofd werd en een menigte van anderen die voor Jezus leden. Zij staan in het Licht, hun kleederen zijn wit, hun gezichten stralen van vreugde. Zij zingen, zij roepen, zij stralen, zij zijn thuis, zij zijn bij het feestmaal, zij zijn bij Jezus, zij zijn „van aangezicht tot aangezicht”. Geen pijn meer, geen dood meer, geen honger meer, geen tranen meer, geen zuchten meer, geen graf, geen nacht; alles morgenstond, de morgenstond van de Bruid, de nieuwe dag, de bruiloft des Lams!

O! de veranderende aanraking van dat uur. Slechts een, door de Hemelen verlichte wetenschap kan ons ons zwaarste kruis doen herkennen, als het tot ons komt om ons te kronen. Wij zullen daar onze mislukkingen vinden, die ons als overwinningen zullen begroeten. Wij zullen er onze geliefden terugvinden in een hereeniging, ons verlies als een eeuwige winst. Onze verborgen strijd zullen we als openbare overwinningen terug vinden. Wij zullen onze heetste tranen als kroonjuweelen herkennen. We zullen de volmaakte vervulling van iedere belofte des Bijbels zien, de werkelijkheid van de stoutste

WAT BEDOELLEN WIJ MET HEILIGHEID?

Een serie artikelen, die iedereen lezen moet.

DOOR DEN GENERAAL.

VI.

De Vruchten des Geestes.

WE hebben reeds gezien, dat Heiligheid een noodzakelijkheid is voor het leven van den Christen, en dat zonder haar het dienen van God een vorm wordt, zonder vreugde of kracht.

We hebben ook opgemerkt, dat Christus van Zijn volgelingen zulk een volkomen overgave eischt, als welke Zijn voortdurende tegenwoordigheid en kracht in den mensch verzekert, de innerlijke zielservaring herscheppend.

Nu is het duidelijk, dat het leven, op die wijze herschapen, de persoonlijkheid, stralend van de schoonheid van Heiligheid, zichzelf noodwendig openbaren moet.

„Indien wij door den Geest leven,” zegt Paulus, „zoo laat ons ook door den Geest wandelen.” Dat wil zeggen, als we leven door de kracht van den Geest, dan moeten ook onze gedragingen bestuurd worden door den Geest. Aldus zal de innerlijke en onzichtbare genade des Geestes zichzelf openbaren in al de dagelijksche gebeurtenissen van ons leven in een verscheidenheid van vormen, maar alle goed en schoon. In den Brief aan de Galaten beschrijft Paulus deze openbaringen als „De vruchten des Geestes”, en noemt dan vele van hen bij name.

Hij geeft een lijst van onderscheiden christelijke deugden: Liefde, Blijdschap, Vrede, Lankmoedigheid, Goedertierenheid, Goedheid, Geloof, Zachtmoedigheid en Matigheid.

Dat zijn de eigenschappen, die het geheiligde leven kenmerken en God verheerlijken. Zij ondersteunen de belijdenis, die we uitspreken in ons getuigenis. Wat we zeggen over onszelf wordt geruggesteund door wat we doen!

Het bezit en de manifestatie van zulke eigenschappen maken als vanzelfsprekend ons getuigenis en onzen arbeid voor God aannemelijk en krachtig. Iemand, die het gesproken woord zal weerstaan, zwicht vaak voor een daad van onzelfzuchtige vriendelijkheid. Het koudste hart zal verteederd en het steenen hart verbroken worden door de warmte en teederheid van een liefhebbenden geest.

Dit is de ervaring, die ons, als Leger, zal maken wat God wenscht, dat we zijn zullen.

Het is noodig, dat elke Soldaat in ieder Korps een dusdanige levende getuige zal zijn. Dan zal er in werkplaats, fabriek, kantoor of huis, overa waar een Heilssoldaat is, een voortdurend, levend getuigenis zijn van het feit, dat Jezus volkomen redt en bewaart van iedere zonde.

Deze soort ervaring en dit getuigenis dragen met zich een kracht, die door niets weerstaan kan worden, terwijl de gelukkige bezitter er van, met God wandelend in vlekkelooze kleedren, vervuld is met de vreugde van den Heer, „onuitsprekelijk en heerlijk”.

Laat ons bedenken, dat de eerste Apostelen en hun bekeerlingen niet slaagden in het brengen van zielen tot den Heer, overal waar ze kwamen, eenvoudig, omdat ze een nieuwe boodschap hadden of nieuwe met hoden gebruikten. Evenmin was het, omdat zij hun gehoor behaagden of slechts belang inboezemden. Verre van dat!

Zij behaalden die overweldigende overwinningen, omdat zij, allereerst en allermest, heilige mannen en vrouwen waren. De schoonheid van Jezus was op hen, hun aangezichten verlichtend, hun harten in gloed zettend met liefdevol enthousiasme voor de redding van zielen. Zij waren mannen en vrouwen, over gegeven aan de leiding van den Geest, bereid om overal heen te gaan en alles voor hun Heer te doen.

O, als we eens een opwekking van zulk waarachtig Christelijk leven en vuur beleefden! Wat we op het oogenblik het meest noodig heb-

ben, is een herleving van die positieve eigenschappen, die onzen Meester zullen openbaren. Wij moeten meer liefde voor zondaars hebben — een liefde, die zal werken en bidden en geloven voor hen; we hebben meer geduld noodig: meer geloof in en liefde voor elkander; meer geloof in God: zachtmoedigheid en goedheid, lankmoedigheid en ootmoed, gematigheid en wijsheid, moed en hoop, rechtvaardigheid en medelijden. Wij hebben dat alles noodig. Al die eigenschappen behooren tot het geheiligde leven, het leven van Heiligheid. Ik begeer zulk een ervaring voor ieder mijner makkers in het Leger des Heils, waar zij ook zijn — wat hun rang of graad ook moge wezen.

Waar zijt gij in deze zaak? Indien gij een godsdienst bezit als dien, welken ik beschreven heb, de gezegende ervaring van het leven van volle Verlossing, dan verheug ik mij met u met een blij „Halleluja!”

Maar sommigen, dat weet ik, zijn nog niet zoover. Sommigen hebben de leiding des Geestes weerstand geboden en hebben gedachten en verlangens gevoeld, waarvan ze weten, dat ze die niet behooren te hebben. Zij houden terug, bevreesd om den vollen prijs te betalen, omdat dit zou betekenen de overgave van hun wil en van de dingen, waarvan ze niet willen scheiden.

Vele van deze menschen houden nog vast aan hun belijdenis. Zij weten, dat zij gered zijn en zij willen Gods kinderen zijn, maar zij hebben Zijn glimlach verloren en de glans is uit hun leven verdwenen. Zij kunnen zeggen, dat zij gered zijn, maar ze moeten toegeven, dat zij niet volkomen gered zijn. Tot dezulken zeg ik met geheel mijn hart: „Geef uzelf nu over! Besluit, dat vanaf heden niets u zal houden buiten de rijke ervaring, die God voor u weggelegd heeft. Wat u ook gehinderd heeft, werp het voor altijd weg, en het volle licht van de heerlijkheid Gods zal in uw ziel komen met heelende en verkwikkende kracht, terwijl ge in het geloof den beloofden zegen aanneemt.

Ziehier mijn laatste woord in deze artikelen, van den discipel, dien Jezus liefhad: „Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander en het Bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden” (1 Joh. 1: 7).

E I N D E.

TRANEN.

Eens terwijl ik in den trein zat, las ik onder bovenstaande betiteling een stukje in een Hollandsch maandblad. Daarin gaf men een korte uiteenzetting over de belangrijke rol welke tranen in ons leven spelen. Ondermeer werd beschreven onder welke omstandigheden tranen gestort worden: bijvoorbeeld bij vreugde, bij droefheid, bij lichamelijke pijn enz.

Bij onreinheid op den oogappel, of bij verwonding, vloeien de tranen des te rijkelijker, aldus een reinigende en genezende kracht uitoefenende op het oog. Steeds weer bij vernieuwing heeft het oog die tranen, wat water, noodig, om rein en gezond te blijven. Bij gezonde oogen is de bron dan altijd vloeiende en kunnen de oogen rein blijven.

Geheel anders is dit echter, als de organen die de tranen toevoeren verstopt zijn, en soms is een heel klein vuiltje daarvan de oorzaak. Het oog wordt dan onrein en ziek en 't uitzicht beneveld.

Ik denk, dat wij allen dit zoo juist genoemde weleens ervaren hebben, als wij een stofje of vuiltje in het oog kregen. Wij hadden dan hulp van een dokter of iemand anders noodig die het onreine uit 't oog wegram, zoodat de tranen opnieuw hun zegenrijk werk konden verrichten, in 't kort, wij konden weer alles helder zien.

Onwillekeurig dacht ik over het gelezene na en bracht het in toepassing op ons leven.

De mensch is Gods oogappel, de naar Zijn beeld en Zijn gelijkenis geschapene, blootstaande aan de verzoeking, aan den strijd dezer wereld.

Hoe vaak, nietwaar, worden we onrein, zijn we gewond door zonden, die tot ons kwamen en die we helaas ook bedreven. We kwamen echter tot den Heer, beleden onze zonden, vroegen om Zijn krachten dan, dan kwam Hij met den stroom van Zijn Goddelijke liefde tot en over ons hart. Wij wierpen ons in dien Heilsstroom Zijner genade en halleluja, we mochten ervaren, dat door dien vloed onze zonden werden weggespoeld, en het gewonde hart werd genezen.

En, evenals de tranen voortdurend het oog overstromen en rein houden, zoo ook is de stroom van Zijn liefde in staat onze ziel rein te houden van de zonden. Toch gebeurt het wel, evenals dit met het oog gebeurt, dat we zonden, dus onreinheid in ons leven toelaten, soms zoo verborgen, zoo voor 't menschelijk oog bedekt, dat niemand het aan ons bemerkt. Toch hebben deze zonden tot oorzaak, dat de stroom van Gods kracht beroofd wordt, niet vrijelijk tot ons kan komen, omdat er een belemmering is. Het gevolg is, dat de ziel als het ware verdroogt en de onreinheid toeneemt. Ach, wel bemerkt men het, het geestelijk uitzicht wordt belemmerd, men tracht het echter goed of weg te redeneeren, evenals men tracht door wrijven een vuiltje uit 't oog te krijgen. Met welk gevolg? De onreinheid wordt nog verder, nog dieper in het oog gedreven, zoodat men ten slotte inziet, dat men het kwaad, daardoor veroorzaakt, zelve niet meer in orde kan brengen en men naar een specialist uitziet en deze raadpleegt, voor het te laat is.

Volgt men diens raad dan op en laat men gewillig toe, dat al doet 't soms dan ook veel pijn, hij de onreinheid wegneemt, dan ervaart men ook de blijdschap, dat hij 't gezicht volkomen teruggeeft.

Zoo ook de Hemelsche Medicijnmeester. Hij is bereid, als we eigen pogingen opgeven, ons volkomen te reinigen van alle zonden die ons geestelijk uitzicht belemmeren. Hij, en Hij alleen is in staat te reinigen en te genezen, dat wat zoo vuil en gewond is.

Lezer, hebt gij dat reeds ervaren? Moge het geschrevene daartoe medewerken, dat onderstaande regelen veler ervaring worde:

Ja, des Heilands dierbaar Bloed
Stroomt nu over mijn gemoed,
En het maakt van alle zonde en schuld mij vrij
Hij geeft u ook eeuw'ge vrede,
Als gij komt met deze beë:
„Heere Jezus, red ook mij!”

E.

vervolg van pag. 1.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

Generaal en Mevrouw Higgins.

Generaal en Mevrouw Higgins hebben kort geleden een bezoek aan Amerika en later aan Zwitserland gebracht, waar beide campagnes een groot succes mochten heeten. Vele waren de zegeningen die de menschen van deze heerlijke samenkomsten mochten wegdragen, en honderden zielen werden voor God gewonnen.

Letland.

De Chef van den Staf en Mevrouw Mapp leidden onlangs een succesvolle campagne in Rigatergelegenheid van Letlands Tiende Congres. Men is algemeen van meening, dat 't dit jaar het beste congres is geweest dat men nog gekend heeft daar. Ontroerende tooneelen vielen voor toen vele menschen onder grooten strijd naar voren kwamen om zich aan God te geven.

Oostenrijk.

Commissioner Howard bezocht Weenen, Oostenrijks hoofdstad voor den eersten keer enkele weken geleden. Sinds het werk daar zes jaar geleden geopend werd, onder heel moeilijke omstandigheden, zijn daar groote vorderingen gemaakt in het korpswerk, waarvan het J.L. werk een voorname plaats inneemt. Een goed muziekkorps is aan het Tehuis voor daklozen, verbonden. In dat tehuis worden iederen nacht een 500 zwervers geherbergd. De Kommandant ziet groote kansen tot uitbreiding in de toekomst.

Zuid Amerika.

Lt. Commissioner G. L. Carpenter is aangesteld als Territoriale Kommandant van Zuid Amerika (oost).

Nieuw Zeeland.

Kolonel Albert Orsborn van de Internationale Kweekschool is aangesteld als Chef-Secretaris van Nieuw Zeeland.

vervolg zie pagina 6 kol. 1.

KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT IN BANDOENG I.

Brigadier Ridsdel verwelkomd.

Als altijd was het ons ook weer op Donderdag, 15 Juni, een vreugde Kommandant en Mevrouw de Groot met ons te hebben.

De Kommandants waren vergezeld van Brigadier Ridsdel van het Internationaal Hoofdkwartier, bij velen onzer welbekend. Wij waren blijde den Brigadier te ontmoeten en hem welkom te heeten in Nederlandsch-Indië.

Nadat de Kommandant den Brigadier had ingeleid en herinneringen uit het verleden waren aangehaald, luisterden we naar den Brigadier, die ons vertelde van den gezegenden arbeid in China, Japan en Korea door het Leger des Heils verricht, welke landen de Brigadier gedurende de laatste maanden had bezocht.

Mevrouw Kapt. Palstra zong daarna een

heerlijke solo en vervolgens luisterden we wederom naar den Kommandant, die Gods Woord behandelde. Wij voelden, dat de Heer op een bijzondere wijze onzen Kommandant ondersteunde, het woord kwam met kracht tot onze harten, Zijn Geest werkte in ons midden, en aan het slot van deze samenkomst kwam een broeder tot den Heer. God vermeerderde ons geloof en vertrouwen in Hem!

Het was een heerlijke, opgewekte samenkomst. Hoe kunnen Gods kinderen echt genieten van al het goede dat Hij ons bereidt — het gebed, de samenkomst, het lezen van Zijn woord, het persoonlijk getuigenis van Zijn kinderen. Dit alles doet ons goed en maakt ons zoo rijk.

M. G.

Wij lijden het meest wanneer wij nalaten te zorgen voor den groei van onze ziel, want hierdoor worden wij een teleurstelling voor God, wij verliezen Zijn gunst, wij nemen niet toe in genade bij Hem, en dientengevolge blijft de ziel klein en bekrompen en is niet in staat om te gelooven, te hopen en lief te hebben. Zoo worden wij een struikelblok voor anderen, wij vinden geen genade bij de menschen: zij zien in ons niets wat hen aantrekt tot den godsdienst dien wij belijden.

Wij moeten nog dieper ingeworteld worden in Christus. Zooals Jezus was ingeworteld in Zijnen Vader, den Gever van het leven, alzo kunnen wij slechts wassen in genade, wanneer wij in Hem ingeworteld zijn.

Moge Christus, Die Zijn werk in ons aangeworpen heeft, in ons groeien en geheel ons wezen doordringen, zooals de dichter van dat mooie lied: „Ik buig mij voor de macht der liefde” dit bezingt in de woorden:

„In woord en daad, in geheel mijn wezen,
Zij Jezus en anders niets te lezen”.

AGATHA VAN HET SPOOKHUIS.

MAGELANG

De Twee Laats

onder lei

Kommandant en M

Onverflauwde Geestdrift

Het lied dat gedurende de "Conferentie" zegen is

HOE GROO

ALS Heer, ik zie de werk
Het gansch heelal, door U
Elk levend wezen in die g
Die Gij bestuurt met wijs

Koor. Dan juicht mijn ziele
Hoe groot zijt Gij,

Als in Zijn Woord mij C
De rij van wonderen voor
Hoe God Zijn volk, door
Getrouw geleid en uitgeho

Wanneer ik verder let op
Waarlangs de Heer mij le
Door Hem gebruikt om na
Tot 't Vaderhuis en tot de

Wanneer ik merk het wer
Dat Hij in ieder mensche
Totdat de ziel, niet langer
't Geloof in God en ware

Het „spookhuis” stond verscheidene meters van den weg af. De weg, die nauwelijks zulk een weidschen naam verdiende, was met wagensporen doorgroeft en zijn nauwe zijpaadjes waren ongeplaveid. Hij sloeg van den hoofdweg af als een kronkelend zijriviertje, dat zich schaamde voor zijn verbinding met de groote rechte rivier. Ieder huis op den hoofdweg zag er goed onderhouden uit, en enkelen zouden ware paleizen genoemd kunnen worden. Maar het „spookhuis” daar achter de fluisterende populieren had groote behoefte aan wat nieuwe verf.

In twee van de gebroken raampaneelen hadden blijkbaar geen zeer helderziende spinnen hun webben gemaakt. Inplaats van het middelpunt van een tuin te zijn, stond het „spookhuis” midden op een stukje grond, dat merkwaardig was om de vele leege blikken en oude vergeelde papieren die er lagen. Zoo nu en dan sprong een konijntje, dat geen behoorlijke vrees voor het bovennatuurlijke bezat, dwars over het land naar den tuin vlakbij, waar de eigenaar gelukkig heerlijke salade en kool had geplant. Na zijn maaltijd keerde het echter getrouw naar den tuin van het „spookhuis” terug—omdat daar geen menselijke wezens met geweren verborgen zaten, en een spook, zelfs al zou het zoo'n verschijning vreezen, waarschijnlijk wel niet zoo iets zwaars als een geweer zou kunnen dragen over zijn schouder—aangenomen dat hij zoo iets als een schouder had.

De voorbijgangers van den grooten weg zagen nauwelijks langs den vervallen weg naar het leelijke, eenzame „spookhuis”. Bij daglicht wandelde een enkele wel eens langs de uit hun hengsels hangende hekken, om nieuwsgierig naar binnen te kijken, maar als het schemer werd, waagden dappere mannen het zelfs niet er voorbij te gaan en namen zij een anderen weg.

Soms, als er een groepje dames rond de theepot zich verzamelde, of op een wekelijkschen dameskrans, gingen er vreemde verhalen rond over eigenaardige geluiden die er gehoord waren binnen de muren van het huis achter de populieren, langaangehouden diepe angstkreten, fluiten, blauwe lichten die achter de ramen heen en weer flikkerden en, zei een oude dame, „een blauw licht is altijd een teeken dat er een spook in de nabijheid is”.

Iedereen was verbaasd en bevreesd, toen men werklieden bij het „spookhuis” zag die de aarde omspitten en bedden maakten en een heg plantten inplaats van het oude hek. Andere werklieden veranderden het huis van binnen en van buiten, en verfden de muren wit met groen aan de deuren en ramen. De spinnen, die ternauwernood den dans ontsprongen, waren verplicht hun huizen elders te bouwen; de konijnen zagen angstig naar nieuwe hollen rond.

Tegen den tijd dat de tuin klaar was en het huis hersteld, zou je nooit van buiten gelooven dat het geesten herbergde.

Heele wagenladingen met meubelen werden aangebracht en dicht achter de wielen van de meubelwagens aan kwam Agatha Saunders. Dat het huis weer bewoond zou worden was al een groot wonder voor de bureu, maar dat de bewoonster een eenzame, ongetrouwde dame zou zijn van een en veertigjarigen leeftijd, met een frissche kleur en mooie golvende lokken die op een manier om haar hoofd dardelden, als voor een ongetrouwde dame heelemaal niet te pas kwam, was een reden van groote verwarring. Agatha's vroolijke bruine oogen tintelden, toen zij de eerste keer op een damesvergadering al de vreeselijke bijzonderheden over het „spookhuis” hoord.

„Ja, ziet ge” zeide zij, „ik ben een zeer praktisch iemand, heelemaal nuchter. Met andere woorden, ik geloof niet in geesten en het schijnt dat ze mij daar ook vrijwel met rust laten.” „Wel,” zeiden de dames hoofdschuddend, „we zouden niet graag de kans loopen!”

Agatha, die heelemaal niet schijnheilig was, aarzelde een oogenblik en haalde toen veelbetekenend aan: „Voor den naam van Jezus vlieden de duivelen weg.”

Een pijnlijke stilte van teleurstelling volgde. Dames hielden er niet van als hun geliefkoosd onderwerp zoo wordt aangevallen.

Niemand hoorde ooit iets over geesten die Agatha bezochten. Ja, toen de lentetijd aankwam, en de crocusjes en viooltjes de laan omzoomden en snoezige gele gordijntjes de ramen

Vervolg pag. 6 kol. 4.

Magelang, de hoofdstad van de residentie Kedoe, is het middelpunt van het werk van het Leger des Heils onder de inheemschen van Midden-Java. Daarom waren er meer samenkomsten georganiseerd voor de Chinezen en Maleischsprekenden, dan voor Europeanen, ook namen er meer inheemsche Officiëren deel aan de Conferentie te Magelang, dan in de andere centra.

Op Woensdag kwamen er een 35 Officiëren aan uit alle deelen van Midden-Java; uit de kleine dessa's en de grootere steden. 's Avonds werd er een samenkomst gehouden in de Chineesche zaal, die door een 115 menschen werd bezocht.

Donderdag was eigenlijk het begin van de Conferentie. 's Morgens waren er een 225 menschen opgekomen naar het huis van Mevr. de Wed. Liem Yoe Tiang, die de Heilssoldaten kennen als Envoy Liem. Er was speciaal voor de conferentiesamenkomsten een platform opgetrokken dat met rood en goudborduursel versierd was, terwijl er een 200 stoelen waren klaargezet. De bloemen en andere versieringen waren door den Chineeschen jongen Bob overal op smaakvolle wijze aangebracht. De zangbrigade van Poerworedjo, 32 man sterk, was met Adjutant en Mevrouw Jansen overgekomen om te helpen. De aanwezige Officiëren waren eveneens tot een zangbrigade gevormd, die door den juist bevorderden Kapitein Wattimena van Ambarawa werd geleid. Kommandant en Mevrouw de Groot, evenals Kolonel Brouwer, de Pionier van Java, en Majoor Taylor, werden zeer hartelijk welkom geheeten. Onder de andere bezoekende Officiëren waren ook Majoor Hiorth en Adjutant Schulz.

Er was een groote, geestelijke honger merkbaar in deze samenkomst, en toen de Kommandant de uitnodiging gaf, kwamen er spoedig een 30-tal makkers bij de heilijngstafel neerknielen om God te zoeken.

De Kweekschool v. h. Leger des Heils te Bandoeng.

5 uur n. m. werd er een Openluchtsamenkomst op de aloen-aloen gehouden, waar een 150 makkers om het platform heengeschaard stonden en een schare van 600 menschen naar de boodschap van het Evangelie luisterde.

7 uur n. m. werd de eenige Europeesche samenkomst gehouden in de Protestantsche Kerk, welwillend voor de gelegenheid afgestaan door Ds. Stegenga, die zelve ook tegenwoordig was. De Kerk was goed bezocht door een 270 menschen, waaronder wij ook den Resident, den Controleur, den asp. Controleur en eenige Militaire Autoriteiten opmerkten, terwijl de Burgemeester den Kommandant op een hartelijke wijze welkom heette en aan het publiek voorstelde Hij herinnerde ons in zijn welkomstrede aan de dagen, toen het Leger veracht en vervolgd werd en toonde aan het contrast met den tegenwoordigen tijd.

Ds. van Duinen, de Legerpredikant, hield een karakteristieke, bezielende toespraak, waarin hij den Heer Jezus als het eenige hulpmiddel aanwees voor de moeilijkheden en problemen der wereld.

De Kommandant gaf eerst een kort interessant overzicht over het tegenwoordige, sociale werk van het Leger des Heils hier in Ned. Indië, en vervolgde daarna op de gewone Legerwijze. Vele menschen getuigden later, dat zij geroerd en gezegend waren geworden gedurende deze meeting.

Vrijdagmorgen was apart gehouden voor de Officiëren die luisterden naar des Kommandants wijzen raad en boodschap; in het bijzonder werden zij gezegend door het verhaal van Mevrouw de Groot over haar moeilijkheden en overwinningen als jong Officier.

In den namiddag verhinderde de regen den marsch en de openluchtmeeting, die georganiseerd

waren, maar om 6.30 speelde het regimentsmuziekkorps voor de Legersociëteit, door de vriendelijke toestemming van den Plaatselijken Militairen Kommandant daartoe instaat gesteld, en toen de Kommandant naar de muzikanten toekwam, stonden zij allen in de houding, terwijl hij hen dankte en eenige vaderlijke woorden sprak. Hij eindigde met Gods zegen te vragen over deze mannen.

De in de sociëteit gehouden samenkomst was niet zoo druk bezocht als we verwacht hadden, onder twijfel vanwege den regen. De Plaatselijk Kommandant zond zijn Adjutant om hem te vertegenwoordigen en zijn groeten aan den Kommandant over te brengen.

Zaterdag leidde Lt. Kolonel Brouwer de morgensamenkomst. Zijn Bijbelboodschap over Petrus' bevrijding uit de gevangenis werd aandachtig aangehoord.

's Middags was er eerst een thee voor de Officiëren, waarbij de Kommandant tot hen sprak en verscheidenen huener een getuigenis gaven. Daarna een marsch met vlaggen, vaandels, platen, teksten en lantaarns naar de pasar, waar een openluchtsamenkomst werd geleid door Adjutant Schulz. Een 110 makkers waren in den marsch en een 450 menschen luisterden naar de meeting. De terugmarsch trok vele menschen naar de zaal, waar de 200 stoelen dadelijk bezet waren en nog 70 stoelen bijgeplaatst moesten worden. In deze samenkomst hadden twee bijzondere sprekers het woord; Ds. Latumahina van de Protestantsche Maleische Kerk sprak in het Maleisch; zijn onderwerp was „geloof”, waarna Pandita Diong Hong Sik in het Chineesch sprak. Beiden spraken vloeiend en vol vuur. Kommandant de Groot, de leider van deze samenkomst, eindigde.

Zondag 7 uur v. m. hield Majoor Taylor, bijgestaan door 14 andere mannelijke Officiëren, een samenkomst in de gevangenis, die door ongeveer 270 gevangenen werd bijgewoond. Ook de directeur zelf was tegenwoordig. Er werd in het Maleisch en Javaansch gesproken.

8 uur v. m. werden kindersamenkomsten op drie plaatsen tegelijk gehouden, waar een 174 kinderen aan deel namen. Majoor Beckley leidde de kindersamenkomst in de Tangsi, Kapiteine Loemie in Petrosaran en Mevrouw Woodward in de Chineesche zaal; allen werden door enkele zuster-Officiëren bijgestaan.

De Heilijngssamenkomst om 9.30 in het huis van Envoy Liem werd door meer dan 200 menschen bijgewoond. Mevrouw de Groot sprak in het Duitsch, Majoor Taylor in het Engelsch, beiden uitstekend in het Maleisch vertaald. Het kleinzontje van Envoy Liem, Horace, werd door Mevrouw de Groot aan God en het Leger opgedragen, en de Kommandant zegende 18 nieuwe recruten in. Aan het einde der samenkomst kwamen verscheiden makkers naar voren om verlossing en heilijng te zoeken.

4.30 n. m. Een mooie marsch naar de Aloen-aloen, het fluit- en andere muziekkorps voorop van 60 man sterkte, jongens van Pa van der Steur, gevolgd door meer dan 100 makkers, die teksten, vlaggen enz. droegen, een weelde van kleuren, zoo aantrekkelijk voor den Chinees; 't was werkelijk een indrukwekkende optocht. Een 750 menschen vergaderden rond om het platform dat met toestemming van den Burgemeester op de Aloen-aloen was opgericht. Majoor Hiorth leidde de openluchtsamenkomst die meer dan een uur duurde; de Kommandant kwam en de menigte ziende, sprak hij eveneens tot hen. Jammer dat een zware regenbui den terugmarsch verhinderde. Voor den Zondagavond waren er twee samenkomsten georganiseerd, één voor de Chinezen in het huis van Envoy Liem, en één voor Maleisch sprekkenden, in de Protestantsche Kerk te Wates. Niettegenstaande den regen waren er toch een 92 Chinezen tegenwoordig en een 250 in de Wates

Officiëren en makkers die deelnamen

Kerk. De Kommandant sprak eerst in Wates, waar hij door Ds. Latumahina werd verwelkomd. Het zangkoor zong een mooi lied, eveneens het jongeliedenkoor dat door de Ds. zelf geleid werd. Nadat Kommandant en Mevrouw de Groot beiden hadden gesproken, verlieten zij de Kerk om naar de samenkomst voor de Chinezen te gaan, waar Kolonel Brouwer reeds was begonnen. Hier sprak de Kommandant voor de laatste maal; vóór de meeting gesloten werd, waren al de Officiëren van de Wateskerk hierheen gekomen om het einde van de Conferentie bij te wonen, en samen loofden wij den Naam des Heeren voor al het goede ons gegeven.

Vele menschen drukten hun verbazing uit over de energie en geestdrift van den Kommandant en over de vlugge en kundige wijze waarop Kommandant en Mevrouw de Groot,

Heere! Gij zijt mijn God; U zal ik loven, want Gij hebt wonder ge
zijn waarheid

Conferenties

MALANG

WAT EEN UUR
VAN ZWAKHEID
KOSTEN KAN!

ing van

evrouw de Groot.

Groote Overwinningen.

veel gezongen werd en dat velen tot
eweest.

ZIJT GIJ!

en Uwer handen,
eens voortgebracht,
rootsche schepping,
eid, liefd' en macht:

van vreugde keer op keer:
o Hemelheer! (bis)

ode tegemoet treedt,
mijn oog herleeft,
Hem eens uitverkoren,
pen heeft:

al de wegen,
idde in 't verleen,
nder mij te trekken
n Heiland heen:

t des Heil'gen Geestes,
hart begint,
weerstand biedend,
ruste vindt:

aan de Conferentie te Magelang.

evenals Majoor Taylor werden vertaald; „de
lange, magere jonge man” werd in het bijzon-
der geprezen.

De algemeene opinie was; dat de Conferentie
te Magelang een succes was geweest en dat de
Kommandant gelukgewenscht mocht worden met
het doorvoeren van zulk een zwaar program-
ma. De Inheemsche Officieren keerden naar hun
post terug, geïnspireerd en gezegend door de
woorden van onzen Leider, dankbaar aan God
voor de heerlijke dagen te Magelang door-
gebracht.

Met hart en ziel zongen wij telkens weer
het jubellied:

„Lantas diwakoe teroes bersoeka,
B'tapa besar Allah Hoewa!” Halleluja!

L. H. Woodward,
Majoor.

Donderdag, 18 tot 21 Mei.

Malang is een stad van beteekenis; het was
dan ook een goede gedachte van den Komman-
dant om, wat het jaar tevoren niet het geval
was, ook in deze plaats een opwekkings-Con-
ferentie te houden.

De voorbereiding.

Geen rijke oogst kan verwacht worden, ten-
zij eerst het land geploegd en gereedgemaakt is
om het zaad te ontvangen. Veel voorbereidende
arbeid was aan deze Conferentie voorafgegaan.
De Kapiteins Young waren weken tevoren be-
gonnen de belangstelling op te wekken voor de
te houden reeks van samenkomsten. De plaat-
selijke dagbladen verleenden zeer gewaardeerde
hulp, terwijl de Heilssoldaten ieder huis van de
stad bezochten, en de bewoners persoonlijk uit-
noodigden tot deelname aan de bijeenkomsten.
Dit werk is niet tevergeefs geweest, integendeel
de Conferentie te Malang muntte uit door het
groot aantal belangstellenden.

De Leiders.

Kommandant en Mevrouw de Groot, onver-
moed, zelfs na de Campagne te Soerabaia, die
toch zulke zware eischen stelde, leidden ook deze
Conferentie op meesterlijke wijze. Geen oog-
blik deden zij de belangstelling van het publiek
verflauwen. Zelfs als een ander spreker den
hoofdschotel der geestelijke spijziging verzorgde,
wist de Kommandant door zijn inleidend woord
de harten der toehoorders ontvankelijk te maken
voor het te brengen Woord van God, en nooit
verzuimde hij in zijn slotwoord erop aan te
dringen de ontvangen les niet slechts aan te
hooren, doch in praktijk te brengen, Christus
te kiezen, nu reiniging des harten te zoeken.
Geloofd zij God dat velen aan deze dringende
uitnoodiging gehoor gaven.

De andere sprekers.

Behalve de verdieping van het geestelijk le-
ven der Christenen, beoogde de Conferentie
ook het doel, den band, die de verschillende
Christelijke Kerken en Genootschappen bindt,
nauwer aan te halen.

Om tot dit doel te geraken waren ook spre-
kers van andere gezindten dan het Leger des
Heils uitgenodigd om ter Conferentie het woord
te voeren. Zoo sprak op Vrijdagavond:

Zendeling Wiegiers.

die zijn toespraak aanving met het geven
van een persoonlijk getuigenis. Als onderwerp
van zijn toespraak had hij het bekende vijftien-
de hoofdstuk van Johannes gekozen. Op een-
voudige, doch duidelijke en overtuigende wijze
sprak Zendeling Wiegiers over het èenzijn met
Christus.

Zendeling Bouwer.

de leider van de leprozerie Donoredjo, sprak
's Zaterdagavonds. Door een goed vertelde
treffende illustratie, wist hij zijn gehoor voor
te bereiden voor het hoofdthema van zijn toe-
spraak: Christus als Verlosser der wereld. Wij
werden diep geroerd door hetgeen Zendeling
Bouwer vertelde van zijn arbeid onder de
melaatschen; hoe Christus licht, troost, vrede
en zelfs blijdschap brengt aan hen, die door
die vreeselijke ziekte getroffen zijn.

Evangelist Gutter.

van den Bond voor Evangelisatie, sprak op
Zondagavond een krachtig woord waarin hij
vooral den nadruk legde op het gevaar van uit-
stel. Br. Gutter drong erop aan, dat zij die
Jezus nog niet die plaats in hun leven gegeven
hadden, die Hem toekomt, dat onverwijld zou-
den doen. Kommandant de Groot volgde deze
toespraak op met een uitnoodiging en, dank
God!, zeven personen kwamen naar voren,
knielden neer en baden God om vergeving van
zonden en reiniging des harten.

De toespraken van Officieren.

Kommandant de Groot ging, bij het houden
van zijn toespraken, steeds recht op het doel
af. Een Bijbelverhaal of een treffende tekst
werd door hem voorgelèzen, de waarheden uit
dat Bijbelgedeelte naar voren gebracht, dikwijls

verduidelijkt door een pakkende illustratie,
waarna de Kommandant er dan bij de verga-
dering op aandrong hier en nu het besluit te
nemen God voortaan de eerste plaats in het
leven te geven — de genadegift van het Eeuwige
Leven, mogelijk gemaakt door het offer van
Christus, te aanvaarden — tijd, kracht en gaven
Hem toe te wijden.

Mevrouw de Groot

sprak in de Openings-bijeenkomst der Con-
ferentie naar aanleiding van een tekst uit Je-
saja over de zekerheid, dat God zich zal laten
vinden door hen, die Hem met een oprecht
hart zoeken. Voorwaar een heerlijke belofte
voor de samenkomsten die volgen zouden, een
een belofte, die wonderbaar in vervulling is
gegaan.

Zondagmorgen sprak Mevrouw de Groot over
de zegeningen die God Zijn volk bereidt.

Alle naties vereenigd onder de parapluie
van het Leger des Heils.

Majoor Lebbink

hield een beschouwing over Petrus. De Ma-
joor beschreef diens impulsief karakter, de
moeilijke wegen die Petrus had te gaan, zijn
zielestrijd, hoe zijn karakter werd geheiligd.
De resultaten van het eerste, door Petrus geleide
Pinksterfeest toonden aan, hoe God de prediking
van Petrus zegende.

Adjudante Both

deed eenige grepen uit haar persoonlijke, rijke
levenservaring, en sprak over de leiding Gods.

Kapitein Palstra

sprak over het geheim van Paulus' leven, ons
geopenbaard door het getuigenis van Paulus
zelf: „Het leven is mij Christus”.

De samenkomsten.

De Malang-conferentie heeft wederom de
mogelijkheden van ons geestelijk werk aange-
toond. Alle bijeenkomsten werden door een groot
aantal belangstellenden bijgewoond. Dat is toch
wel een gunstig teken, wanneer wij bedenken,
dat vier dagen achtereens, in den morgen en in
den avond een samenkomst plaats had.

Geen oogenblik verslapt de aandacht; het
is waar wat de Kommandant in zijn Openings-
toespraak zeide, dat thans naar God gevraagd
wordt, nu het materiele den menschen ontvalt.
Geld, positie, macht over anderen, dit alles is
door de heerschende economische depressie
aan velen ontglipt. Die menschen leeren thans
begrijpen dat:

'Alles op aarde zal eenmaal vergaan

Maar wat gedaan werd uit liefde voor Jezus
Dat houdt zijn waarde, en zal blijven bestaan.'

De Malang-conferentie is het middel geworden
om velen tot God te leiden. Moge het werk,
dat Gods Geest in deze dagen in de harten der
toehoorders aanving, voltooid worden.

De zang

is een van de belangrijkste wapens, die het
Leger bezigt om de macht van Satan te bestrijden.
Dit bleek vooral bij het herhaaldelijk zingen
van het Conferentie-lied.

Bij het zingen hiervan werden wij nader
gebracht tot God, kregen wij een dieper besef
van Zijn Grootheid.

De Openlucht-Samenkomst.

Zondagmiddag verzamelden de Heilssoldaten
zich op de aloen-aloen, waar, in de schaduw
van een reusachtigen waringin, een openlucht-
samenkomst werd gehouden voor inheemschen.

Honderden nieuwsgierigen stroomden toe
zoodra de eerste tonen van het openingslied
weerklonken. Als inleiding werd de reden en
het doel van de bijeenkomst verklaard, waarna
door korte toespraken en getuigenissen het
Evangelie werd gebracht. Vooral het zingen
der Legerliederen wekte veel belangstelling.
Uit de gespannen aandacht, waarmee de
omstanders luisterden, mag wel afgeleid worden,
dat men ook in deze kringen hongert en dorst
naar de gerechtigheid.

Dezen zin las ik in het voorbijgaan op een
reclameplaat op een aanplakzuil. Of dit opschrift
voor een cinema of voor een voordracht be-
stemd was, weet ik niet, maar het bracht mij
tot nadenken. Wat kan ons een uur van zwak-
heid kosten? zullen velen zich afvragen. Mis-
schien een weinig rust, een paar franken, wat
tijd. Dat behoort nu eenmaal bij het leven. On-
danks vele uren van zwakheid komt men toch
aan het doel, al is het ook niet altijd het ge-
wenschte doel.

Wanneer dit waar was, dan was het niet
zoo erg. Want het zijn niet de jaren van zwakte
maar de uren, ja zelfs de minuten van zwak-
heid, die zulke verdragende gevolgen kunnen
hebben. Eenmaal is geen maal, dacht het muis-
je toen het in de verleiding kwam van het spek
in de val te snoepen, maar het moest zijn toe-
geven aan de verzoeking met den dood bekoo-
pen.

Eenmaal nam een dienstmeisje zonder te
vragen, een postzegel van haar meester, dien
zij later terug wilde leggen, doch zij werd we-
gens diefstal ontslagen en beroofde zich van
het leven.

„Een glaasje in deugd, zal niemand schaden”,
zegt men, maar dit begin was dikwijls het be-
gin van een dronkemansleven.

„Maar een dansje”, klonk het, maar de daar-
opvolgende schande sloot voor menig meisje
de deur van het ouderlijk tehuis. Een uur van
zwakheid vernietigde bij miljoenen menschen
hun zedelijke reinheid, hun goed geweten, de
rust in de familie, hun tehuis, positie, vrijheid
gezondheid, vernietigde de wilskracht, het ge-
loof in God. Vreeselijke gevolgen door een uur
van zwakheid.

Een legende verhaalt ons van een ridder, die
altijd als overwinnaar uit den strijd terugkeer-
de. Voortdurend werden de vijanden op de
vlucht geslagen, als hij daar kwam aangerend
op zijn vurig ros, met zijn blank zwaard. Zoo
was het ook ditmaal weer geweest. Veel kracht
had het hem gekost en hij was vermoeid, maar
de overwinning was de zijne. Geen enkele van
zijn vijanden was meer te zien en hij zette zich
neder aan den voet van een eik om „een klein
poosje” te rusten. Toen kwam daar een meisje
dat over haar arm een bundel zijden draden
droeg, zij zong een schoon lied en danste om
hem heen, bond al lachend een zijden draad
om zijn wapenrusting en den boom aan welks
voet hij zat. Al zingende wierp zij een twee-
den, derden en vierden draad om wapenrusting
en boom, terwijl de ridder vol vreugde het spel
gade sloeg, doch langzamerhand viel hij van
vermoeidheid in slaap. Al spoedig waren er
tuintig, dertig, vijftig, honderden draden om
hem heen gewonden. Doch daar klonk het ge-
kletter van wapenen. De vijanden, die hij zoo-
even verslagen had, waren wederom terug-
gekomen. Snel wilde hij zijn zwaard grijpen
en op zijn paard springen, o wee, hij kon
zich niet verroeren; de zijden draden hielden
hem nog steviger als een ijzeren ketting aan
den sterken eik geketend en de vijanden konden
hem gemakkelijk doodden.

Toen God zeide: „Maar van den boom der
kennis, des goeds en des kwaads, daarvan zult
gij niet eten,” toen zaaide de listige slang twijfel
in het hart van onze eerste ouders in het pa-
radijs en het gevolg was de verjaging, en de sedert
dien tijd voortdurende keten van zonde met
alle hare vreeselijke gevolgen, die zich uitbreidt
over de wereld en de menschheid, tengevolge
van „een uur van zwakheid”. Kan men de
zonde van zich afwerpen, wanneer men lust
heeft, zooals de ridder dacht te doen met
de zijden draden? Neen, sterker dan ketenen
en banden van gesmeed ijzer omknelt zij het
menschdom.

De slang zeide tot onze voorouders;

„Gijlieden zult den dood niet sterven; maar
God weet, dat ten dage als gij daarvan eet,
zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij
zult als God wezen, kennende het goed en het
kwaad.”

Er zijn menschen die vinden dat de moderne
kunst, die geen „heilige schaamte” meer kent, de
„nieuwe vrijheid”, die het begrip „zonde” al
reeds lang over boord geworpen heeft, veel beter
zijn dan die oude vormen.

Satan zegt niet: „Leeft er één jaar op los”,
maar hij is tevreden, wanneer men slechts een

Vervolg pag. 6 kol. 1.

Ik verhoogen; Uwen Naam zal
gedaan; Uwe raadslagen van verre
en vastigheid.

DE VROUW IN HET VERKEERSGEDRANG.

„Maar dat hij ze begeere in het geloof, niet twijfelende" Jak. 1 : 6.

Een blijkbaar nog ongeroutineerde, vrouwelijke chauffeur werd eens in het verkeersgedrang van een van Chicago's drukste punten zoo verward, dat zij, door angst aangegrepen, geen kans zag haar auto uit het gedrang te krijgen. De verkeersagent, die naar haar toekwam om haar voor haar onhandigheid te bestraffen, zag de situatie echter onmiddellijk in en zeide: „Laat mij uw stuur even overnemen, ik zal U hier wel even uitbrengen."

De dame gaf haar stuur met een zucht van verlichting aan den agent over, en stond hem toe haar wagen uit het gedrang op den grooten weg te brengen. Toen hij uit stapte, zeide zij: „Ik ben U zeer dankbaar, want ik zou er alleen nooit uitgekomen zijn."

„Ik vermoed," antwoordde de politieagent, „dat wij allen wel eens op een tijdstip komen, dat wij het stuur aan een ander over moeten geven."

Deze vrouw had geloof.

Het was niet voldoende dat zij in de kwaamheid van den agent geloofde om haar uit haar moeilijke positie te redden. Zij moest het stuur overgeven. Misschien had hij naast haar kunnen staan en haar kunnen zeggen, wat zij moest doen, maar het was veel beter en gemakkelijker om in de auto te stappen, het stuur even over te nemen en het zelf te doen.

Soms hebben wij oogenblikken in ons leven waarop wij in algeheele verwarring raken. De moeilijkheden en kwellingen van den dagelijkschen strijd overrompelen ons geheel. Wij staan in angst en verwarring. Het is op zulke tijden, dat ons geloof ons te hulp behoort te komen. Als het dat niet doet, dan is er iets niet mee in orde.

Maar zelfs Christus kan ons niet veel helpen, als wij het stuur niet aan Hem overgeven. De moeilijkheid met een menigte menschen is juist, dat zij er op staan om het stuur zelf te houden. Zij schijnen het bijzonder moeilijk te vinden om de leiding over te geven. Zij noemen Hem Heer, maar zij maken Hem geen Meester.

Geloof is meer dan een verstandelijk gelooven in God, en in Christus als de openbaring Gods. Het is, behalve gelooven, een overgeven—een handeling van den wil samengaande met een overtuiging van het verstand.

Wij kunnen niet zeggen dat wij geloof in een dokter hebben, voordat wij ons geval geheel in zijn handen hebben gegeven. Wij hebben nog geen geloof in den Heer Jezus Christus, voordat wij de leiding van ons leven in Zijn handen hebben overgegeven, ons aan zijn oordeel hebben onderworpen.

vervolg pag. 3.

Britsch-Indië.

In verband met den grooten vooruitgang van het Legerwerk in het Oostelijk deel van Britsch-Indië, heeft de Generaal besloten een nieuw Territorium te vormen. Dit Territorium zal de volgende provincies bevatten: Bengal, Behar, Orissa en Assam, en de Staten Nepal, Bhutan en Sikkim met een totale bevolking van ruim 103 miljoen zielen.

Kolonel Chas. F. A. Mackenzie is de leider van dit Nieuwe Territorium met hoofdkwartier te Calcutta.

Gestolen Bijbels.

De Korps-Officier van La Paz (Bolivia) rapporteert, dat hij bezoek heeft gehad van inbrekers, die alles in zijn zaal en woning overhoop hebben gehaald. Onder den meegebrachten buit bevinden zich ook 25 bijbels. De Officier spreekt in zijn rapport de hoop uit, dat de ongewenschte bezoekers daarin vinden zullen wat hen ongetwijfeld beter van hun booze daden zal genezen dan gevangenis en straf.

Frankrijk.

De Kommandant ontving een dezer dagen een telegram, waaruit wij tot ons groot leedwezen vernamen dat Mevrouw Kommandante Peyron is bevorderd tot Heerlijkheid. Mevrouw Peyron was een buitengewoon bekwame en dappere medestrijdster in onze rangen en des Commissioners grootsten steun in zijn verantwoordelijke taak daar in Frankrijk en België.

Wij gedenken Commissioner Peyron en de familie in onze gebeden en bidden dat God hen in deze moeilijke tijden mag steunen en bijstaan.

Vervolg van pag. 5.

uur gehoor geeft aan zijn verleidingen, een beetje met de zonde speelt, slechts één maal van den boom in het midden van den hof eet Hij weet wat één uur van zwakheid kosten kan.

God zij gelooft, dat er Één was, Die kwam om de menschen van de banden van Satan te verlossen en te bevrijden en Die „geen uur van zwakheid gekend heeft". In de kracht van den Vader bleef Hij sterk, tot Hij aan het kruis de woorden uitriep: „Het is volbracht". Daarom is het onnoodig, dat u en ik een uur van zwakheid kennen en toegeven aan de zonde, daar Hij den kop van de oude slang vermorzelde.

Ik vond sterkte en moed

Door Zijn heilig Bloed.

Heb dank, Jezus, voor al Uw genâ.

Ook u, waarde lezer, wanneer u nog steeds de nederlaag lijdt, nog steeds bedrogen wordt door de oude slang, kom tot den Zegevorst, opdat Hij ook u overwinnaar make.

DE KOMMANDANT LEIDT EEN HUWELIJKSINZEGENING IN DE CONGRESZAAL, BANDOENG.

KAPITEIN HANSEN EN KAPITEINE BROOME VEREENIGD IN DEN STRIJD.

Het Bruidspaar.

Het was een van die heerlijke dagen, waarop reeds vroeg in den morgen heel de Natuur de heerlijkheid Gods verkondigt. De zonneshijp, de blauwe hemel, de bloemen, de vogelen, de boomen, ja alles stemde mee in een lofaccorde. Blij en dankbaar waren wij voor deze uiterlijke teekens van Gods liefde en goedheid bij den aanvang van den dag, die van zoo veel betekenis zou zijn voor onze beide makkers, Kapitein Hansen en Kapiteine Broome. Vriendelijke handen hadden allerlei voorbereidingen en schikkingen gemaakt om den dag zoo prettig mogelijk te doen verlopen, en het beste van alles was dat wij den ganschen dag door gevoelden, dat God met welgevallen op deze verbintenis neerzag en Zijn rijkste zegeningen zekerlijk niet onthield.

Na de wettige plechtigheid welke 's morgens plaats had, kwamen er vele makkers het Bruidspaar hun gelukwenschen aanbieden. 's Middags om 5 uur werden alle Officiëren van Bandoeng en enkelen van andere plaatsen uitgenoodigd voor de theemeting, gepreseed door Kommandant en Mevrouw de Groot, waar we allen de gelegenheid kregen in echt huiselijken kring onze makkers van harte te feliciteeren en hun Gods beste zegen toe te wenschen. Wij hadden een goed uurtje met elkander, waarin wij ook met veel genoegen luisterden naar de woorden van enkele makkers die het Bruidspaar toespraken, waaronder Majoor Taylor, Majoor Bridson, Mevr. Adj. Gerth en Kapiteine van Lith.

's Avonds had de huwelijksinzegening plaats op Leger-des-Heils wijze in de Congresszaal, waar een welgevulde zaal getuigde van veel belangstelling voor deze gebeurtenis. Deze samenkomst werd eveneens geleid door den Kommandant.

In zijn woord wees de spreker op de leiding Gods in eens menschen leven en hoe dat ook wel in de levens van Bruid en Bruidegom duidelijk was geworden.

De Kommandant memoreerde de toewijding van beide Officiëren afzonderlijk in hun loopbaan in het Leger des Heils en zijn verwachting, dat zij vereenigd een nog grooter werk voor God en de menschheid zouden kunnen doen.

HET BESTE VOOR HET HOOGSTE.

door Mevrouw C. Oliphant-Schoch.
EEN AANBEVELING DOOR DEN KOMMANDANT.

het
beste
voor
het
hoogste.

Te verkrijgen bij het Handelsdepartement van het Leger des Heils, Javastraat 16, Bandoeng.

Prijs: f 2.50.

Hierna zong het Officiërenzangkoor een mooi lied en bood een heel klein meisje, het jongste dochtertje van de Majoor Taylor, de bruid een mooi bloemstuk aan.

Lt. Kol. Dr. Wille, een landsman van den bruidegom, nam nu het woord en herinnerde aan het vroegere verbond tusschen Engeland en Denemarken en hoe ook één koning eens over beide landen regeerde, terwijl later een Deensche prinses de harten der Engelschen had veroverd.

Spreker vond het dus niet meer dan natuurlijk, dat ook deze jonge menschen het voorbeeld van hun voorouders hadden gevolgd door een nieuw verbond tusschen beide landen te sluiten, enz. enz. waarna spieker hen zijn gelukwenschen aanbood en hen toewenschte dat er een Derde in hun verbond het stuur van hun levensbootje zou overnemen om het naar het rechte einddoel te brengen.

Mevrouw Majoor Taylor sprak de bruid toe en memoreerde enkele dingen uit haar leven, terwijl zij ook haar ouders herdacht. Majoor en Mevrouw Broome, welbekende Officiëren in Engeland, die helaas te ver weg waren om hier tegenwoordig te kunnen zijn.

Verder spraken nog Adjutant Roëd en Majoor Lebbink, die het werk en de toewijding van den bruidegom in dienst van het Leger des Heils ten zeerste prees.

Stafkapitein Pearce, de „best man," las verschillende telegrammen voor, waarna de Kommandant tot de eigenlijke plechtigheid overging en de bruid en bruidegom in den echt verbonden werden.

Na deze plechtigheid werd de gelegenheid aan bruid en bruidegom gegeven om een woord te spreken en werd hun namens het Korps een Bijbel overhandigd.

Een teedere snaar werd aangeroerd toen in 't bijzonder aan de ouders en andere familieleden van het Bruidspaar werd gedacht, die schoon ver van hun kinderen verwijderd, zeker wel aan hen dachten. God zegene hen!

Nogmaals nam de Kommandant het woord om hen geluk te wenschen en den avond met gebed en zegebede te sluiten.

OVERWINNING IN SOLO.

Een kind opgedragen aan God en het Leger des Heils.

Een makker ingezegend tot Heilssoldaat.

Er zijn van die dagen in het leven van een Heilssoldaat, waarin de thermometer van verwachting tot het hoogtepunt stijgt.

Nu weten we wel, dat onze God een rijk God is, aan geen tijd of plaats gebonden en dat Hij Zijn zegeningen schenkt aan alle plaatsen, ook Solo, maar toch komt de Heer op sommige tijden op een bijzondere wijze tot ons door een van Zijn dienstknechten en wonderbaar zijn de zegeningen, die wij dan ontvangen. Zulke gebeurtenissen zijn niet makkelijk te beschrijven, en blijven juist daarom in ons hart als een dankbare herinnering en blijvende zegen.

Zulk een dag was Zondag, de 4de Juni, toen we het voorrecht hadden Majoor en Mevrouw Scheffer in ons midden te hebben.

Zondagmorgen om 7 uur mochten wij een samenkomst houden in de gevangenis, waar de Heer ons Zijn zegen gaf.

De Heiligingssamenkomst daarna zullen Broeder en Zuster Tan nooit vergeten. Zij brachten hun lieven, kleinen zoon in het huis des Heeren, om hem op te dragen aan God en het Leger. Wij hadden een heerlijken morgen, en werden er nog eens bij bepaald dat God een volkomen offer van ons vraagt.

De avondsamenkomst, eveneens onder leiding van de Majoor, trok buitengewone belangstelling, want op dezen avond zou een van de makkers ingezegend worden tot Heilssoldaat. Er werd gezongen en gebeden en met blijdschap luisterden wij naar de wijze lessen, ons gebracht door Mevrouw Majoor Scheffer, die door haar rijpe levenservaring in staat is hen, die zich Gods kinderen noemen, op te bouwen en anderen, die nog zoekende zijn, Christus voor te stellen als den liefhebbenden Heiland, Wiens genade elk volk omvat. Haar overtuigende woorden zegenden ons aller hart.

De Majoor las het gedeelte voor uit Gods Woord (Efeze 6; 16—20) over de „wapenrusting Gods", de Krijgsartikelen voor Heilssoldaten van het Leger des Heils werden voorgelezen, waarna onze broeder, staande onder onze geliefde Legervlag, trouw beloofde aan den Heer en ingezegend werd tot Heilssoldaat, terwijl wij allen het welbekende koor meezongen: „k Wil U volgen, o mijn Heiland".

Na een ander lied werd deze heerlijke samenkomst door Envoy Steenbakker met dankgebed gesloten.

's Maandags hadden wij een echte Heilssoldatensamenkomst. Op teere en toch krachtige wijze legde de Geest Gods beslag op ons. Het Bijbelwoord, door den Majoor tot ons gebracht, vond ingang in ons aller hart. Het was een uur van troost en opbouw. Hartelijk dank, Majoor, voor Uw bezoek aan ons Korps; met verlangen zien wij uit naar een volgend. Het is een heerlijke tijd voor ons allen geweest. Moge 't uitgestrooide zaad rijke vruchten voortbrengen, tot eer van God!

Chr. R. Nanlohy, Luit.

Pas ontvangen! TWEE MOOIE BOEKEN

voor onze jonge vrienden

„Helden uit het Oude Testament",
door Commissioner M. DUFF.

„Paling, en hoe hij gevangen werd",
door Noël Hope.

Javastraat 16, Bandoeng. Prijs f 2.25.

Vervolg van pag. 5 kol. 1.

omlijstten waar roode geraniums in groene potten bloeiden, werd Agatha de gastvrouw van vele bezoekers uit de stad, menschen die vroeger het „spookhuis" hadden geschuwd, dat nu een middelpunt van aantrekkingskracht en gezelligheid werd.

Alleen, omdat Agatha niet bang voor geesten was.

De helft der menschen in deze wereld is bang voor geesten. Zij zijn bang om met hun eigen gedachten alleen te zijn, omdat hun verbeelding met geesten is bevolkt.

's Nachts liggen zij wakker, en over de toekomst denkend, zien zij een duizendtal rampen voor hen opdoemen. Zij ontmoeten de moeilijkheden niet alleen halfweg, zij rennen ze tegemoet en omhelzen ze. Als ze een anderen weg gaan, dan rennen ze er achteraan en halen ze in. Hun vrees voor rampen en tegenspoed neemt al hun vreugde voor de zegeningen weg, en de armste en meest hulpeloze in onzen tijd, zelfs in de tegenwoordige depressie, is de bezitter van de een of andere zegening, al is het ook niet anders dan het genot van een paar goede oogen, of het heerlijke van een gezond verstand.

Hoe schoon zou het huis van het verstand wel zijn, als al de vreesachtige geestenslaven konden herinneren en gelooven wat David geloofde, „dat de Heer hem in volmaakte vrede zou bewaren, wiens vertrouwen op Hem is". „Volmaakte liefde werpt alle vrees uit."

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Gehuwd:

Kapitein A. N. Ch. Hansen
uit Helsingør, Denemarken, in opleiding gekomen
15-5-'24,

met

Kapiteine R. D. G. Broome
uit Londen, Engeland, in opleiding gekomen
12-5-'27

te Bandoeng, op 31 Mei 1933.

Bevorderd:

Tot Kapitein:

Luitenant S. Volharden.

Luitenant J. Wattimena.

Tot Luitenant:

Kdt. Luitenant Opi.

Aanstellingen:

Majoor E. Ingham naar Kantewoe.
Luitenant A. Kerkhoven naar Semarang

Ooglijders Hospitaal.

Bandoeng, 26 Juni 1933.

JOH. W. DE GROOT,
KOMMANDANT.

DE ALGEMEEN-SECRETARIS EN MEVROUW TAYLOR BEZOEKEN BANJOE- BIOE, AMBARAWA EN BAWEN.

Zaterdag morgen arriveerden Majoor Taylor en zijn zoon, Korpskadet Harry in Ambarawa, om kort daarna mee te gaan naar Banjoebioe, waar in de Jeugdgevangenis aldaar een samenkomst zou worden gehouden.

Van de 340 jongens die zich hier bevinden, waren er 215 in onze samenkomst tegenwoordig. De samenkomst werd geleid door Majoor Taylor, bijgestaan door Majoor Woodward, Kapitein Wattimena, Kandidaat Soenarto (zoon van wijlen Ens. Rebon) en Korps-Kadet H. Taylor, die uitstekend hulp verleende met zijn cornet.

Eén soldaat en drie recruten werden ingezegend onder de Legervlag. De Korps-Kadet sprak de jongens toe in het Hollandsch, en werd vertaald door den Kandidaat. Het was treffend deze twee jongens te zien, een van Europa, een van dit land, beide in het Christelijk geloof grootgebracht, beide kinderen Gods, en daar getuigd van Gods liefde, terwijl deze jonge gevangenen, in omstandigheden zoo heel anders, aandachtig naar hun woord luisterden.

Na het bijbelwoord van den Majoor, kwamen 14 van deze jongens vrijwillig naar voren om hun zonden te belijden, en samen baden zij om vergiffenis, en kracht om het goede te doen.

Zondag brachten wij den dag door in Ambarawa, waar Mevrouw Majoor Taylor ook met ons was. Om 8 uur Kindermeeting, om 9.30 heiligingssamenkomst, waarin een baby aan den Heer werd opgedragen en twee makkers den zegen van een rein hart zochten. Daarna een marsch, gevo'd door een openluchtmeeting op de pasar, dan nog een marsch en nog een openluchtmeeting waar honderden kinderen naar ons kwamen luisteren. 's Avonds om 7 uur verlossingssamenkomst; twee makkers werden ingezegend tot soldaat en een makker werd verwelkomd als recruit. Aan het slot kwam een Chinesees zuster tot den Heer.

Maandagmiddag werd te Ambarawa een afdeeling van den Gezinsbond officieel door Mevrouw Majoor Taylor geïnstalleerd.

Maandagavond brachten wij een bezoek aan Bawen, waar wij ondanks de zware regen een heel goede meeting hadden met meer dan de gewone opkomst. Twee makkers werden ingezegend tot Jong-Soldaat en een afvallige keerde terug tot den Heer. W.

POELOE SI TJANANG EN BELAWAN.

Pinksterzegen.

Voor beide bovengenoemde plaatsen is Pinksteren zeer bemoedigend geweest. Op Poeloe si Tjanang werden vijf lepra patienten ingezegend tot Plaatselijk Officier en 36 tot soldaat van ons Leger. Majoor Johansson was voor deze gebeurtenis overgekomen. God gaf ons Zijn zegen.

Nog dienzelfden morgen gingen we naar ons Korps te Belawan, en daar hadden wij het voorrecht twee kindertjes aan God en het Leger op te dragen. Het was voor de ouders en voor ons allen een gezegende morgen. 's Avonds, na een goede openlucht-meeting, hadden wij weer een samenkomst in de zaal. Tien nieuwe soldaten werden toegevoegd aan ons Leger van strijders. Voor de makkers onder de Vlag, voor hen die reeds soldaat waren, voor de Officiëren die de leiding hadden en allermest voor de Chinesees vrouw die aan het eind der meeting tot Jezus kwam, was het een avond om nooit te vergeten. Wij danken God voor Zijn Pinksterzegen.

De Kommandant op bezoek.*

Zondagmorgen 18 Juni hadden wij het voorrecht onzen Kommandant (voor een kort bezoek uit Bandoeng overgekomen) met ons te hebben. Zoowel te Belawan als te Poeloe si Tjanang werden samenkomsten door den Kommandant geleid en in beide plaatsen kwamen zielen tot God. Altijd weer is het ontroerend, melaatschen, verminkt (een kwam op krukken) en soms kruipende naar voren te zien komen om hun zonden te belijden. Gode al de eer!

B. Meijer.

* Hierover meer in het volgend nummer.

Hoofdkwartier Nooljes.

DE CHEF VAN DEN STAF NAAR 'NED-INDIË.

Met bijzonder veel vreugde kunnen wij melden, dat van het Internationaal Hoofdkwartier te Londen bericht is ontvangen dat de Chef van den Staf, Commissioner Henry W. Mapp, in de tweede helft van December 1933 een bezoek zal brengen aan Nederlandsch-Indië. De Chef van den Staf zal den 3den Januari vertrekken naar China.

Nadere bijzonderheden omtrent dit belangrijk bezoek zullen volgen.

De Kommandant.

Ook deze maand is de Kommandant druk bezig geweest met allerlei zaken het Koninkrijk Gods aangaande. Behalve het leiden van de Conferentie en andere samenkomsten zijn vele gewichtige zaken behandeld, en belangrijke besprekingen gehouden. Ook bracht hij een kort bezoek aan Sumatra.

Opening Volk-raad

De Kommandant had het voorrecht, op uitnodiging van den Voorzitter, tegenwoordig te zijn bij de Opening van den Volksraad.

Z. E. de Gouverneur-Generaal hield een toespraak van 45 minuten, waarin hij gewag maakte van de politieke en economische situatie in Nederlandsch-Indië.

Zij die kunnen bidden, behooren dat te doen voor het welzijn van Indië, en voor hen die dit land besturen.

Radio toespraak

Op verzoek van de Bandoengsche Radio Vereniging heeft de Kommandant, juist voordat de Koning van Engeland een Openingsrede hield ter Economische Wereld-conferentie, welke hier opgevangen en opnieuw uitgezonden werd, een korte inleidende toespraak — in het Engelsch en het Hollandsch — gehouden.

Brigadier D. Ridsdel — Accountant

Het verheugt ons, dat Brigadier Ridsdel, Accountant, verbonden aan het Internationaal Hoofdkwartier, veilig in Indië is aangekomen. Hij heeft tot taak, de boekhouding van ons Bandoengsche Hoofdkwartier te controleren. De Brigadier draagt een in Leger kringen zeer bekende naam. Zijn ouders, Commissioner en Mevrouw Ridsdel, waren zeer gewaardeerde en vertrouwde medewerkers van den Stichter van het Leger, Generaal William Booth.

Persoonlijk beschouwt de Kommandant het als een groot voorrecht thans den Brigadier in zijn belangrijke functie te mogen weerzien, daar hij hoewel hij Engelschman is, als jonge man in de Hollandsche Kweekschool voor Officiëren werd opgeleid, toen onze Kommandant de leiding van dien arbeid had. Brigadier Ridsdel huwde een Hollandsch meisje, dat als Officier vele jaren arbeidde in de Kweekschool voor Officiëren te Amsterdam.

Na aankomst te Soerabaja ging de reis via Semarang en Batavia naar Bandoeng. In de genoemde plaatsen werd eenigen tijd vertoefd om den Brigadier in de gelegenheid te stellen de verschillende Inrichtingen in die steden te inspecteren.

Moge het korte verblijf van Brigadier Ridsdel in deze Gewesten tot rijken zegen zijn: voor hem zelf, en allen die met hem in aanraking zullen komen.

De Algemeen Secretaris en familie.

Majoor H. Taylor is met zijn gezin naar een lieflijk plekje in de bergen vertrokken, om daar zijn jaarlijksch verlof te genieten. Wij wenschen de familie Taylor een echt heerlijke vakantie toe.

Onze zieke makkers.

Mevrouw Adjudante Gerth van het Militair Tehuis te Bandoeng is ernstig ongesteld. Wij vertrouwen echter, dat door de goede behandeling van den dokter, en door de liefderijke verpleging van enkele makkers-Officiëren, God de Adjudante zal willen genezen. De Adjudants Gerth kunnen rekenen op ons aller gebed. De latere berichten zijn iets meer hoopvol. Dank God!

Luitenant Pennenburg is nog niet hersteld van haar ziekte; doch zij gaat langzaam vooruit.

Mevrouw Kapiteine Doellah moet op advies van den behandelenden geneesheer in een koel klimaat verpleegd worden.

Laat ons deze makkers in onze gebeden blijven gedenken.

Vertrekkende Officiëren.

Een groep Officiëren, bestaande uit de Adjudants Midtbø van Kantewoe, Adjudante Kyle,

de kanselier van de Celebes Divisie en Kapiteine Hansen van het Bandoengsche Kinderhuis, zal den 28sten Juni met Europeesch verlof van Batavia vertrekken.

Deze Officiëren hebben allen met volharding en ijver gearbeid, en wij wenschen hun dan ook een gezegende tijd in het Moederland toe. Mogen zij door dit verlof geestelijk en lichamelijk verkwikt worden. Tot weerziens, lieve kameraden!

Van Europeesch verlof terug.

De Adjudantes Karrenbeld en Lehmann vertrekken den 21sten Juni van Amsterdam, met het m. s. Christiaan Huygens.

Waar wij nog steeds te kampen hebben met een tekort aan Officiëren, zal de terugkeer van deze beide beproefde strijders ons zeer verblijden.

Versterkingen.

In de naaste toekomst verwachten wij nog een groep van 6 of 8 Officiëren uit Holland, die onze gelederen zullen komen versterken. De namen der Officiëren en de datum van hun vertrek naar Indië zijn evenwel nog niet bekend. Wij zullen hen hartelijk welkom heeten in Insalinde!

Bevorderingen.

Gaarne bieden wij Kapiteins Wattimena en Kapitein Volharden onze gelukwenschen aan met hunne bevordering tot den rang van Kapitein.

Gelukwenschen.

Van harte feliciteeren wij onze makkers, Adjutant en Mevrouw Motte van Soerabaja met de geboorte van hun zoon, William Désiré, en dankbaar waren wij te vernemen dat moeder en kind het wel maakten.

Uit Soerabaja bereikte ons nog een blijde tijding, en wel dat in het huisgezin van Kapitein en Mevrouw Mathews een dochtertje haar intrede heeft gedaan, de kleine Marguerite Adelaide.

Moge Gods rijkste zegen rusten op deze beide kindertjes: geve Hij dat zij mogen opgroeien tot vreugde van hun ouders en tot zegen voor velen.

Conferentie-naklanken.

Van alle deelen des lands komen zeer bemoedigende berichten in aangaande de Conferenties die in de verschillende centra gehouden werden. God heeft deze reeks van samenkomsten willen gebruiken om een stroom van frissche zegeningen uit te storten.

Deze bijzondere poging heeft ook geopenbaard welke mogelijkheden er zijn voor ons zielreddend werk. Vijf dagen achtereenvolgend werden 's morgens en 's avonds bijeenkomsten gehouden en telkenmale mochten wij ons verheugen in groote belangstelling. Keer op keer vulden zich de zalen. Hebt goeden moed, makkers. De Heer zal het ons doen gelukken!

Menado.

Zeer gunstige berichten ontvangen wij omtrent onzen Evangelischen arbeid in de Minahassa. Het werk wordt met kracht voortgezet. Juist is weer een aantal recruten tot Soldaat van het Leger des Heils ingezegend. Menado II is geopend, en staat onder bevel van de Kapiteins Lomboan. „Steeds voorwaarts” is onze leuze voor de Minahassa.

Ziekenhuis te Soerabaja

Alle bedden van dit Ziekenhuis zijn momenteel bezet, en de dappere Officiëren-verpleegsters hebben een geweldige taak te volbrengen.

Dagelijks keeren gelukkige moeders met hun kindje naar haar gezin terug, opgewacht door den blijden vader. Niet minder dan 426 babies werden gedurende het afgelopen jaar in deze Kliniek geboren. Families van allerlei rang en stand maken van dit up to date ingerichte Hospitaal gebruik.

God zegene de Directrice en haar staf.

Toeren.

Het Ziekenhuis van het Leger des Heils te Toeren mag zich verheugen in het volle vertrouwen van de dessa-bevolking. Steeds wordt het aantal aanvragen om geneeskundige hulp grooter, en Majoor Palm en Luitenant Lohne hebben dan ook de handen vol.

Reclasserings-arbeid.

De Reclasserings-arbeid breidt zich steeds uit. Brigades zijn opgericht in alle belangrijke steden van Java. De twee laatste te Malang op

den 29sten Mei en te Batavia op den 15den Juni. Wij zullen genoodzaakt zijn binnenkort over te gaan tot het oprichten van een tweede Reclasseerings-doorgangshuis, en wel te Soerabaja of Malang. Ensign Ramaker, die met dit werk belast is, kwijt zich van zijn taak met ijver en nauwgezetheid.

Crisis hulp.

De beide Tehuizen voor Crisis-slachtoffers te Soerabaja (een voor Europeesche en een voor Inheemsche werklozen) leveren prachtig werk. De leiders van deze Tehuizen, Stafkapitein Brandt en Adjutant Uylings, hebben de zaken flink in handen.

Ditselfde kan gezegd worden van het Tehuis te Batavia, dat beheerd wordt door Adjutant Lorier. Dit Tehuis is bijna steeds tot op de laatste plaats bezet.

Ook in de Tehuizen te Medan, Garoet, Oengaran en Semarang wordt een nuttig werk gedaan.

Z. V. A. 1933.

Van enkele plaatsen hebben wij aannemende berichten omtrent het verloop der jaarlijksche Kollekte ontvangen. Makkers, laat ons met inspanning van alle krachten probeeren deze bijzondere poging tot een groot succes te maken. Bearbeid Uw district zorgvuldig en God zal U loonen.

EEN APPRECIATIE.

Uit een brief aan Adjt. Uylings van iemand, die in het Tehuis op Oendaan, Soerabaja, met vrouw en dochter is geweest:

* * *

Moeder en dochter zijn in gezondheid aangekomen — brachten vele groeten over.

Thans zal ik U iets vertellen van de eerste indrukken van mijn vrouw hier. Zij voelde zich wel wat teleurgesteld, dat het kasteel waar ik haar binnenleide, niet bepaald stofvrij was en het uiterlijk meer landelijk dan schoon was, doch daar was zij gauw genoeg overheen en piannen werden gemaakt om de bewoonbaarheid te bevorderen. Bezem en dweil, stoffer en blik, water en creoline hebben reeds wonderen gewrocht, en thans op Pinksterzondag zit ik aan een schoone schrijftafel U te vertellen van de eerste dagen van onze nieuwe huishouding. Er valt in onze meubilering niets te bewonderen doch alles is stofvrij en zindelijk en het vele, dat ons nog ontbreekt, welnu dat zit in de mand met wenschen en hopen wij successievelijk te voorschijn te kunnen tooveren.

Vader en Moeder, het Tehuis hebben wij thans verlaten, doch weest ervan overtuigd, dat in ons hart gegrift is uw naam en uw doen, U en het Leger, dat gij vertegenwoordigt. Ge hebt ons door een der zware tijden van het leven geholpen, en wel op een zoodanige wijze, dat wij mensch gebleven zijn. Wij hebben ons bij U nimmer nummers gevoeld en zijn wij nauwelijks in onze vrijheid beperkt geweest. Wij zullen op het Tehuis blijven terugzien als op de Lichtende Ster in een tijd, dat de zon voor ons geëclipseerd was.

MAKASSAR.

Wat een heerlijk samenzijn op den Pinkstermorgen! Het was waarlijk goed om daar te zijn, want daar vonden wij voldoening voor onze ziel.

Reeds bij aanvang voelden wij dat Gods Geest in ons midden was.

Krachtig klonk het lied: „Daal als in tijden van ouds op ons neer, Heilige Geest!”

Na ernstig gebed, gevolgd door enkele getuigenissen van de makkers, las de Luitenant een gedeelte voor uit Gods Woord. Stil luisterden we naar deze woorden, door Gods Geest geïnspireerd, waardoor wij een rijken zegen ontvingen. Daarna kwam de uitnodiging, en met vreugde zagen wij zes zielen tot den Heer komen. Geprezen zij Gods heiligen Naam!

Een van deze had enkele weken geleden voor 't eerst een samenkomst bijgewoond, en op den Pinkstermorgen zat zij achter mij. Zij kwam onder den indruk van alles wat op dien morgen gesproken werd. Ik voelde mij gedrongen tot haar te spreken, en ik vroeg haar of zij zich niet aan den Heer wilde overgeven. Zij keek mij aan met tranen in de oogen, waarin berouw te lezen stond en het verlangen om een nieuw leven te beginnen. Zij wees echter naar haar kleeren en ik voelde dat zij meende niet zoo naar voren te kunnen gaan. Zij kon haast niet spreken, maar heel zacht vroeg zij: „Mag ik dan zoo komen, mag dat wel?” Vol blijdschap kon ik haar vertellen dat de Heer niet ziet op de kleeding of op het uiterlijk van den mensch, maar dat Hij ieder berouwvol hart genade schenkt.

Even aarzelde zij, maar toen alsof zij moed gekregen had, stond zij op, ging naar voren en knielde naast mij neer. Daar bad zij tot God. Onder het snikken hoorde ik haar zeggen: „Heer, Gij kent mijn leven; vergeef mij mijn zonde en schenk mij een nieuw hart.” Deze woorden deden mij denken aan mijn eigen bekeering en hoe dankte ik op dat moment Hem. Die ook mij een nieuw leven heeft geschonken in Jezus Christus. Wat een zegen ontving ik voor mijn eigen hart op dien Pinkstermorgen!

Opnieuw komt de vraag tot ons allen: „Hebt gij de kracht des Heiligen Geestes ontvangen? Is Uw leven daardoor vernieuwd?”

Kand. W.

VOOR DE PADVINDERS.

J. L. Demonstratie en Installatie P. V. troep
No. 6. te CHERIBON.

De herinnering aan de Demonstratie van verleden jaar, maakte dat de verwachtingen hoog rezen, toen er dit jaar weer een op til was. Des te grooter werd nog de spanning, omdat op dezen avond ook nog de eerste L. d. H. Padvinders in Cheribon zouden worden geïnstalleerd.

Voor deze gewichtige gebeurtenis kwam Adjudant Tichelaar, de Leider van den Pionier Jongenstroep van Bandoeng over.

Eerst had in besloten kring de inlijving plaats en kort daarop werden de jongens verwelkomd door de overige jongelui, die zich reeds in de buurt van de Sociëteit verzameld hadden en wel wat jaloersch schenen op hun geuniformde kameraden.

Onder groote belangstelling ving de Demonstratie aan. Na openingslied, gebed en korte inleiding door den Leider, werden vervolgens de goedverzorgde nummers van het programma vlot afgewerkt. Alle oogstten flink applaus: „Lang geleen“, een lied met beelden uit de kinderjaren, „Gelukkige Poppenmoedertjes“, „De Muzikantjes van Amsterdam“ en het uit volle borst gezongen lied van het kinderkoor werden alle op hun beurt met vreugde begroet.

Na een korte pauze: de inzegening der Padvinders. Om te zien alleen, vormde deze een indrukwekkend tafereel. Hoeveel te mooier is nog de werkelijkheid — wat er week aan week gedaan wordt om door spel en oefening deze jongens te helpen burgers te worden, die, getrouwd aan hun motto „Redden en Dienen“, een hulp en zegen zullen worden voor de samenleving. Mogen zij in de kracht en den geest van onzen Oversten Leidsman, Jezus Christus, leeren aan hun hooge doel te beantwoorden.

Nog enkele aardige nummers werden ten beste gegeven waaronder vooral de „Groentetuin bij nacht“ genoemd mag worden. Wat 'n leuke, levende groenten waren dat! De kinderen zullen vast in 't vervolg met veel meer plezier groenten gaan eten!

Het ernstige slotnummer gaf op treffende wijze weer, hoe grooten en kleinen zich moeten voorbereiden voor den Grooten Dag, wanneer 't bazuïngelank der Engelen alom gehoord zal worden en de tijd niet meer zal zijn.

Een woord van oprechten dank komt Dr. Wiers toe, die zoo vriendelijk was de zaal der Sociëteit Phoenix gratis beschikbaar te stellen, en ook aan den heer IJzendoorn, die de buitengewoon aardige gedachte had om de kinderen van onze kindersamenkomst en de padvinders te tracteeren.

Ook was het een bemoediging voor de Officieren om den Burgemeester van Cheribon, den hoogedelachtbaren heer van Oostrom Soede, en zijn echtgenoot aanwezig te zien.

„Een genoodigde“.

KARAKTER.

Men moet karakter niet verwarren met reputatie. Ons karakter is, wat we werkelijk zijn, terwijl onze reputatie is, wat anderen van ons denken wat wij zijn. Dat laatste is dikwijls heel foutief en gebaseerd op een zeer geringe kennis van onze levenswandel, onze motieven en prestaties.

Het opbouwen van Uw karakter is het belangrijkste werk, dat ge ooit te doen zult hebben en voor goed werk in deze richting zult ge rijkelijker beloofd worden, dan voor eenig ander goed werk, dat ge gedurende uw aardse leven zult doen. Werk en loon zijn belangrijke zaken en als ge ouder geworden zijt, zal dat eerste Uw volledige, verstandelijke kennis opeischen, terwijl het laatste grootendeels zal bepalen, welke aardse genoegens ge in dit leven zult kunnen genieten en in hoeverre ge instaat zult zijn, te voorzien in de lichamelijke nooden van anderen.

Uw karakter echter bepaald den invloed, die er zonder dat ge het U bewust zijt, uitgaat van Uw leven. Menschen met een edel karakter zijn een sieraad voor den kring, waarin zij verkeerden en oefenen een verheffenden invloed uit.

Het doet er niet toe, voor welk werk hoofd en hand zijn opgeleid, het opbouwen van het karakter zal altijd de groote taak zijn; de taak, die het beste in U opeischt.

Nu is het de tijd om te zoeken naar de beste leiding en onderwijzing met betrekking tot dit groote werk. De welslagendste opbouw van het karakter in de geschiedenis is tevens de beste Leermeester, en Zijn naam is Jezus Christus.

Het beste leerboek is dat, hetwelk Hij gebruikte: de Bijbel. Het doel van alles wat je leert in de jeugdssamenkomsten, is, je in kennis te brengen met dezen Leermeester, en je vertrouwd te maken met dit leerboek. Tal van groote mannen, die zich op godsdienstig, staatkundig, of wetenschappelijk gebied verdienstelijk hebben gemaakt, waren groot van karakter, omdat zij eenvoudige volgelingen waren van den Timmermanszoon van Nazareth.

Luther was een groot en moedig man, ook John Wesley was een heilig man van ontzaglijke energie en we weten allen, dat William Booth een man was van buitengewone bekwamheid en edelmoedigheid. Dit waren drie mannen, groot van karakter.

Tegenspoed, moeilijkheden, ontbering, vervolging, deze en nog honderd andere omstan-

vervolg kol. 4.

STRJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIE.

LEGERVRIENDEN!

De opbrengst van onze jaarlijksche Zelfverloocheningsaanvraag heeft ons zeer teleurgesteld. Dit brengt ons in financiële moeilijkheden. Ik doe daarom een beroep op allen, die den arbeid van het Leger des Heils liefhebben, om alsnog, indien mogelijk, ons met een gift te verblijden.

Dringend verzoek ik U deze gave onder het motto „Bijzondere gave“ over te willen maken aan Kommandant J. W. de Groot — Hoofdkwartier, — Leger des Heils, — Bandoeng.

ONZE MILITAIRE TEHUIZEN.

Over geheel Nederlandsch-Indie zijn ze verspreid, onze tehuizen voor Land en Zeemachten ze voorzien in een groote behoefte. De taak van de leiders van deze tehuizen: den militairen die daar komen of inwonen een gezellig tehuis te bereiden en hen met raad en daad bij te staan op hun levensweg, die hier in Indië zoo vol verzoeken en gevaren is, is dikwijls lang niet gemakkelijk, en tóch, hoeveel mooi en goed werk voor de eeuwigheid wordt daar niet al gedaan als zij hun „jongens“ nochtans wijzen op den eenigen Weg, of hen helpen in hun moeilijkheden en strijd.

In Bandoeng hebben de Adjudants Gerth de leiding, waar zij in waarheid, „Vader en Moeder“ trachten te zijn. De Adjudant heeft den laatsten tijd door de ernstige ziekte zijner vrouw, een moeilijke taak alléén te volbrengen, maar ondanks alles gaat het werk toch voort.

Soerabaja, waar de Adjudants Hermes aan het hoofd staan, is een tehuis, waar ook vele bezoekers geregeld hun vrije uren doorbrengen, een tehuis dat bekend staat om de goede verzorging.

Batavia, onder de Envoys van Agteren, is eveneens druk bezocht. Velen vinden daar een toevluchtsoord.

De tehuizen te

Makassar, Malang, Djocja en Solo

behooren tot de kleinere tehuizen, die evenwel toch aan hun doel beantwoorden.

Allen, goed gelegen, gezellig ingericht, goed verzorgd, en in den geest van Christus geleid, zijn een welkom en prettig onderd voor de degenen, die geen familie of kennissen in Indië hebben waar zij in huiselijken kring kunnen vertoeven en dus niet weten waarheen.

Militair Tehuis Soerabaja.

WIJ HOUDEN VAN:

Den jongen die nooit grapjes maakt over ouden van dagen, hoe afgeleefd, ongelukkig of slecht zij ook mogen zijn. Gods hand rust liefdevol op vergrijsde haren.

Den jongen die nooit bedriegt of valsch handelt bij het spel. Zijn spelen behooren zijn karakter te versterken, niet te verzwakken.

Den jongen die niemand uitscheldt, afscheiden van wat men tot hem zegt.

Den jongen die een vriend niet belache-

lijk maakt om een ongeluk, dat buiten zijn schuld lag.

Den jongen die nooit aarzelt om „neen“ te zeggen, als hem gevraagd wordt iets verkeers te doen.

Den jongen die nooit twist.

Den jongen die nooit vergeet, dat God hem geschapen heeft om een vroolijk, liefdevol en behulpzaam schepsel te zijn.

GELEGENHEID:

„Zoo dan, terwijl wij gelegenheid hebben, laat ons goed doen...“ Galaten 6: 10, (Eng. vert.)

GE zult nooit voor alle dingen tijd vinden. Als ge ergens tijd voor wilt hebben, moet ge tijd nemen, heeft eens een beroemd man gezegd. De Gelegenheid klopt bij u aan, en ge moet haar binnen laten, want ge kunt nooit weten, waartoe dit leiden kan. Menigen heeft een fortuin verloren door uitstellen.

Om u een enkel voorbeeld te geven, behoeven we slechts terug te gaan naar den dag, waarop James Watt in zijn rustuur zag, hoe de stoom van het water, dat in den ketel kookte, het deksel oplichtte. Hij besefte de wondervolle kracht van stoom; en door de ontwikkeling van die gedachte voeren reusachtige locomotieven heden lange treinen met een last van duizenden tonnen over de bergachtigste landstreken. Hij greep zijn kans aan en hierdoor was hij in staat den arbeid der menschheid te verlichten en mede te helpen aan de ontwikkeling der beschaving. Zoo zijn er ontelbare voorbeelden, die genoemd zouden kunnen worden, b.v. het opwekken van electriciteit door de kracht van het water. Iedereen achtte de stroomenderivieren en watervallen natuurverschijnselen zonder meer, totdat een genie de gelegenheid aangreep en thans wordt de wereld, praktisch gesproken, verlicht door electriciteit. En denk dan nog eens aan alle andere toepassings-mogelijkheden der electricische krachten.

Maar, helaas, velen spelen met hun gelegenheden precies als de kinderen aan het strand die hun handjes vullen met zand en de korreltjes dan weer langzaam door hun vingers laten glijden, totdat hun handen weer leeg zijn.

In den oorlog tusschen de Israëlieten en de Filistijnen greep David, de herdersknaap, de wonderbare gelegenheid aan om het verlangen, zijn land te dienen, te toonen. Goliath kwam

tot hem in zijn wapenrusting, met speer en helm, hij wierp het hoofd in den nek en lachte om den jongen, die besloten was, den reusachtigen leider van het Filistijnsche leger te verslaan met vijf kleine steentjes en een slinger. We kennen den uitslag en doordat David de gelegenheid om te strijden had aangegrepen, kon Saul hem over de krijgsknechten stellen. Wellicht zegt iemand: „O, als ik mijn leven toch nog eens over kon doen, wat zou ik dan anders handelen.“ Maar dat is onmogelijk! Het enige, dat ge wel kunt doen, is: vandaag zoo goed mogelijk uw gelegenheden aangrijpen; nauwkeurigheid aankweeken, recht op het doel afgaan en toezien dat uw gedragslijn opwaarts wijst, weg van wat verkeerd en slecht is, naar het goede en reine. De tijd dien ge doorbrengt met in ledigheid te treuren over verloren kansen, is meer dan verspild. We mogen dan niet in staat zijn, groote dingen te doen, door echter de gelegenheden aan te grijpen, zooals ze op onzen weg komen, zullen we in staat zijn kleine dingen voor onzen Heer en Meester te doen.

Misschien zal iemand dit lezen, die nog niet zijn al aan Christus gebracht heeft — heden is het de welaangename tijd, en het zou uw laatste gelegenheid hiertoe kunnen zijn. Als ge niet beslist, wat zal dan uw toekomst wezen? Dit is misschien wel de belangrijkste gelegenheid want hangt van het aangrijpen dezer gelegenheid niet af het welzijn van uw ziel voor den tijd en voor de eeuwigheid?

De toekomst is vol van deze schoone kansen en gelegenheden voor ons allen, maar ze gaan snel voorbij. Daarom moeten we nooit een gelegenheid ongebruikt voorbij laten gaan, wanneer ze binnen ons bereik is.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT.

2 Juli Bandoeng 1 (Altaardienst, tevens opdrachtdienst kindje Ensigns Ramaker.)
9 Juli Semarang (Jongelieden-Dag)

Majoor Taylor.

2 Juli Soerabaja 1 en 2 (Altaardienst)
3 Juli Soerabaja 3 (Opdrachtdienst)
9 Juli Magelang (J. L. Zondag)

Lt. Kolonel Brouwer.

9 Juli Bandoeng 2 (Altaardienst)

Brigadier Palstra.

2 Juli Cheribon en Tegal (Altaardienst)
9 Juli Soerabaja (J. L. Dag.)

Majoor Lebbink.

9 Juli Batavia (J. L. Dag)

Majoor Loois.

30 Juni tot 2 Juli Pekalongan.
9 Juli Bandoeng (J. L. Dag)

Majoor Woodward.

2 en 3 Juli Moentok, Krengseng en buitenposten.
14 „ Cheribon
15 en 16 „ Tegal
17 „ Pekalongan
24 „ Ngawi
25 „ Madioen
26 „ Blitar.

Majoor Strandlund.

2 Juli Magelang (Altaardienst).

Majoor Stewart.

2 Juli Semarang 1 (Altaardienst).

Stafkapitein Pearce.

2 Juli Batavia 2 (Altaardienst).

Vervolg van kol. 1.

digheden droegen bij tot vorming en den opbouw ervan, maar zij waren ijverige, nauwgezette leerlingen van den grooten Meester en Zijn leerboek was waarschijnlijk de kostbaarste en meest geliefde bezitting, die ze hadden.

Nacht en dag, jaar in, jaar uit lezen en her-lazen ze de bladen, beoordeelden zij zichzelf naar den daarin gestelden standaard en bestudeerden zij hun karaktertrekken in Zijn wonderbaren spiegel.

Lees iederen dag een of twee pagina's van dat Leerboek, dat gij bezit; spreek iederen dag met den Meester en luister naar Zijn stem. Hij is nooit teveel in gedachten verzonken, Hij heeft het nooit te druk om te luisteren. Hij kent niet alleen, maar bemint tevens ieder, die aan zijn karakter bouwt.

IK WIST DAT GE KOMEN ZOULD!

Een van twee broeders, die tezamen aan het Fransche front vochten, werd door een kogel doodelijk getroffen en viel in het heetst van den strijd. De ander die ont kwam, vroeg verlof aan zijn officier om zijn broeder te mogen zoeken, opdat hij hem naar het hospitaal zou kunnen brengen.

„Misschien is hij reeds dood,“ zei de officier „en het heeft geen zin om uw leven in gevaar te brengen voor het brengen van zijn lichaam alleen.“ Maar na wat meer pleiten, gaf de officier zijn toestemming. Juist toen de man met zijn broeder over zijn schouders terug kwam, stierf de gewonde.

„Daar, ziet ge nu wel,“ zeide de officier, „ge hebt uw leven voor niets gewaagd.“ „Neen,“ antwoordde Tom, „ik deed wat hij van mij verwachtte, en ik heb mijn belooning ontvangen. Toen ik naar hem toekroop en hem in mijn armen nam, zeide hij; Tom, ik wist dat ge komen zoudt. Ik voelde dat je komen zou.“

Daar is iemand, die iets moois en edels en onzelfzuchtigs van ons verwacht; iemand, die verwacht dat wij getrouw zullen zijn.

SCHOENEN UIT DEN HEMEL.

Alfie was een kleine jongen uit de achterbuurten, ruwste der diamanten maar, toch een diamant die „geloofde voor een paar schoenen“. Zijn eigen schoenen waren zoo versleten dat ze practisch niet meer gebruikt konden worden, en zijn moeder, die geen geld had om nieuwe te koopen, had hem den laatsten tijd steeds naar en van school gedragen, liever dan hem te laten loopen door de vochtige straten.

Maar het scheen dat hij iederden dag zwaarder werd, en op een avond viel zij thuis op een stoel neer en schreide, omdat zij bang was het niet langer vol te kunnen houden hem te dragen. Alfie fronste zijn voorhoofd in diep nadenken en keek zeer ernstig. „Ik zal er den Heer Jezus over moeten spreken,“ zeide hij.

Zijn moeder luisterde half verschrikt, half geamuseerd naar hem terwijl hij in eenvoudige, duidelijke taal de zaak voor zijn Vriend neerlegde:

„Lieve Jezus“, hoorde zij hem zeggen, „Gij zendt anderen kleinen jongens schoenen en andere dingen om te dragen; wilt U als het U blijft mij ook wat zenden?“

Alfie kreeg zijn avondeten en ging naar bed; toen werd er op de deur geklopt. Het was een buurvrouw met een paar schoentjes die te klein voor haar eigen zontje waren, maar die Alfie precies zouden passen. Moeder sloop op haar teenen naar haar zontje's bed, en omdat hij reeds sliep, legde zij de schoenen naast hem op het kussen.

Zijn schreeuw wekte haar den volgenden morgen. „Moeder, zij zijn gekomen!“ riep hij. „En Hij wist ook welke maat ik heb! En daar is geen gat in de zolder!“

(Overgenomen uit: „Voetsporen van Christus.“)